

SISMANOGLIO
MEGARO

2858

LEON BATTU ET JAÏMS FILS.

ΛΟΥΚΙΑ ΔΙΔΙΕ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Παρασταθὲν διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ ἐν Παρισίοις
Θεάτρῳ τῶν Κωμειδουλλίων (Vaudeville)
τὴν 12 Ἰανουαρίου 1876.

ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΛΑΒΕΡ. ΕΔ. ΑΜΠΟΤ' καὶ ΑΓΓ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

Ἄδει' α τοῦ ἐπί τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδείσεως Ὑπουργίου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ « ΒΥΖΑΝΤΙΔΟΣ. »

1882.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΤΩ ΑΞΙΟΤΙΜΩ ΚΥΡΙΩ

ΝΙΚΟΛΑΩ ΒΑΜΒΑΚΗ

ΠΡΟΘΥΜΟΤΑΤΩ

ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΦΙΛΩ

ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΕΝ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΑΥΤΗ

Ἄνατίθεται.

SISMANOGLIO
MEGARO

SISMANOGLIO
MEGAKO

ΔΟΥΚΙΑ ΑΓΑΠΗ

Πρόσωπα τοῦ Δράματος.

Διδιέ, ἔμπορος 35 ἐτῶν.
Μαρτῖνος, συνέταιρός του 45 ἐτῶν.
Σαρζάν, τραπεζίτης 30 ἐτῶν.
Καμπανίτης, ὑπηρέτης.
Λουκία, σύζυγος τοῦ Διδιέ, 25 ἐτῶν.
Ἀλίκη, σύζυγος τοῦ Μαρτίνου, 25 ἐτῶν.
Ὑπηρέται, ὑπηρέτριαι, προσκεκλημένοι, κτλ.

Ἡ σκηνή, ἐν μὲν τῇ 1ῃ καὶ 3ῃ Πράξει εἰς Κουδράιον,
ἐν δὲ τῇ 2ῃ, εἰς Παρισίους.

ΛΟΥΚΙΑ ΔΙΔΙΕ

ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΟΠΟΙΩΝ

LÉON BATTU ET JAIME FILS.

Εἰς Πράξεις Τρεῖς.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

[Σπουδαστήριον τοῦ κυρίου Διδιέ, ἔτος 1950.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΔΙΔΙΕ, μόνος.

(Εἰς τὴν ἀναπέτασιν τῆς αὐλαίας ἡ ἡμέρα ὑποφώσκει. Ὁ Διδιέ ἐργάζεται ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας τεθειμένης ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Σβύνει τὴν λυχνίαν, ἐγείρεται, πλησιάζει καὶ ἀκροᾶται δεξιόθεν παρὰ τὴν θύραν, εἶτα καταβαίνει).

ὦ! ναί, θὰ ἐπανακτῆσω τὴν δις ἤδη ἀπωλεσθεῖσαν ταύτην περιουσίαν. Θὰ τὴν ἐπανακτῆσω, πρῶτον διὰ τὴν σύζυγόν μου καὶ κατόπιν διὰ τὴν κόρην μου... Ἴδου ἡ ἡμέρα. Πτωχοὶ ἄγγελοι!... κοιμῶνται εἰρηνικῶς μὲ τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων, δίχως νὰ ὑποπτεύωνται ὅτι ἐγὼ ἀγρυπνῶ... ἀγρυπνῶ εὐλογημένοι, αἵτινες ἐπέτρεψαν ὥστε νὰ μὴ με-

τατραπῶσιν αἱ ἀναπαύσεις των εἰς ἀνησυχίας, τὰ μειδιά-
ματά των εἰς δάκρυα καὶ αἰ.ινες μὲ ἐβοήθησαν εἰς τὸ νὰ
ἀποκρύψω τὴν καταστροφήν... σχεδὸν τὴν ἀθλιότητα (μετὰ
χαρᾶς ἐπαυκαθήμενος). Ἔχω ἀκόμη μίαν ὀλόκληρον ὥραν
εἰς τὴν διάθεσίν μου... ἐμπρός, ἐμπρός... ἄς ἐργασθῶ, ἄς
ἐργασθῶ (γράφει μετὰ ζήλου. Εἰσέρχεται ἡ Λουκία. Βλέ-
πων αὐτήν, ἰδ' α). Ἄ! ἡ σύζυγός μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Διδιέ, Λουκία.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Καθ' ἑαυτήν παραιηροῦσα τὸν Διδιέ). Πτωχὲ προσφιλέ
μοι Παῦλε!

ΔΙΔΙΕ.

(Βλέπων αὐτήν). Μπα! ἡ σύζυγός μου! (ἐγείρεται μετὰ
χαρᾶς). Καλ' ἡμέρα, μικρά μου ψιψικά. Ἔσαι καλά; Ἐ-
κοιμήθημεν νοστιμώτατα! Ἔ; Ναι! Τόσον τὸ καλλίτερον.

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ σὺ Παῦλε!

ΔΙΔΙΕ.

Ἐγώ; Ἄ! μὴ μὲ ἐρωτᾷς... Πιστεύεις ὅτι εἰς τὰς ὀκτώ
ὥρας ἀκόμη δὲν εἶχα ἐξυπνήσει; Ἀμελῆς ὅπου εἶμαι.. Μά-
λωσέ με, γυναικί μου, αὐτὸ θὰ μὲ ὠφελήσει

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἐγγραφες;

ΔΙΔΙΕ.

Μάλιστα. Ἐκάθησα ἐκεῖ ἐκ τύχης, δίχως νὰ σκέπτομαι...
νὺχαριστούμην νὰ παρατηρῶ τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων μας... καὶ
ἠρώτων ἑμαυτὸν, πῶς κάμνει; ἐξοδεύουσα τόσον ὀλίγα... 500
φράγκα αὐτὸν τὸν μῆνα... εἶναι ἡ ὑψίστη τῶν οἰκονομιῶν.
Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν λογαριάζω τὴν τιμὴν τῶν κοσμημάτων
σου τὰ ὅποια ἐπλήρωσα πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ποίων κοσμημάτων;

ΔΙΔΙΕ.

Καλὰ λοιπὸν, ἐκεῖνο τὸ ἐκ βουβινίων βραχιόλιον, ἐκ εἴνο...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἔ! ἔσω ἡσυχυς, φίλε μου, τὸ ἔστειλα ὑπίσω...

ΔΙΔΙΕ.

(Ἐκπληκτος). Τὸ ἐπέστρεψες; .. Ἄλλ' ὅτε σοὶ τὸ ἔφερα
ἐφαίνεσο τίσιν εὐτυχῆς, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί σου, οἱ ὠραῖοι
ὀφθαλμοί σου, ἐπληρώθησαν δακρύων (τὴν ἐναγκαλίζεται).

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἦμην εὐτυχῆς διὰ τὴν καλήν σου διάθεσιν... ἰδοὺ τὸ πᾶν.

ΔΙΔΙΕ.

Διὰ τὴν καλήν μου διάθεσιν, διὰ τὴν καλήν μου διάθε-
σιν;... ὠραῖα! ἀλλ' ἡ διάθεσις δὲν εἶναι οὔτε περιδέραιον,
οὔτε ἐνώτιξ... καὶ δὲν ὑποφέρω, κυρία, νὰ εἶσθε θαμμένη διὰ
πολὺν κειρὸν ἀκόμη εἰς Κουδράϊον... Θέλω νὰ ἐπιστρέψωμεν
εἰς Παρισίους... Εἶμεθα πλούσιοι, ὑπέρπλοιοι... πρέπει νὰ
σοὶ προσφέρω ἄμαξαν καὶ ἔπειτα... δὲν ἤξεύρεις; Εἰς ὀλίγας
ἡμέρας θὰ ἀγοράσω ἓν μέγαρον, ἐν μέσῳ οὐλλῆς καὶ κή-
που, εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία, εὐάερον, διὰ τὴν Παυλίαν μας...
τὴν προσφιλή μας μικρὰν κόρην (ἀπομάσσω τὰς ὀφθαλμούς)
Περίεργον! ὅταν ἀναφέρω αὐτὴν τὴν λέξιν, μικρὰν μας κόρην
καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι τοῦτο σημαίνει λεπτόν πλάσμα,
ὄλως λευκὸν καὶ ῥοδινόν, μὲ μικροὺς πόδας, μικρὰς χεῖρας,
μὲ ἀργυρᾶν φωνὴν ἣτις ἀπαγγέλλει τὰς λέξεις ΠΑΠΑ,
ΜΑΜΑ... καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι ἰδικόν μου, ὅτι εἶναι ἡ
εὐτυχία μου, ὁ θισαυρός μου... εἶμαι ἀνόητος... ἀλλ' ὅταν
ἀναφέρω τὴν λέξιν ταύτην, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐμποδίσω νὰ ἔλθῃ
δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

ΛΟΥΚΙΑ.

Διδιέ! Ἔ! εἶσθε ὁ καλλίτερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀξιο-
λογώτερος ἐξ ὅσων ἐγνώρισα.. Διδιέ, σὶ ἀγαπῶ.

ΔΙΔΙΕ.

Διόβολε! Αὐτὸ δὲ τὸ ἤξεύρω (τὴν ἐναγκαλίζεται).

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ ἐν τούτοις σὺς μίμφομαι.

ΔΙΔΙΕ.

Με μέμφεσαι ;

ΛΟΥΚΙΑ.

"Ω ! πολύ.

ΔΙΔΙΕ.

('Εγειρόμενος). 'Αλλά διατί, Θεέ μου ;

ΛΟΥΚΙΑ.

Σ'ξς μέμφομαι, διότι έν ᾧ εἴσθε τότεν πλούσιος...

ΔΙΔΙΕ.

(Γελῶν). Διάβολε ! Νά περιέργος μομφή.

ΛΟΥΚΙΑ.

Δέν μέ εἶπατέ ποτε ἀκριβῶς, ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ πλούτου σας.

ΔΙΔΙΕ.

('Αμνηχανῶν). Μά τήν ἀλήθειαν καί ἐγώ δέν τὸ ἤξεύρω· οἱ ὡς ἐμέ μεγάλοι ἔμποροι, οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς γιγαντιάζας ἐπιχειρήσεις; . .

ΛΟΥΚΙΑ.

('Ηδέως). 'Ενίοτε καταστρέφονται, Δεδιέ, καί τότε διὰ νά κρύψωσιν ἀπὸ τὰς συζύγους των τήν ἀμύχανον θέσιν τῶν ὑποθέσεων των, προσποιοῦνται ὅτι εἶναι κάτοχοι περιουσίας ἣν δέν ἔχουσι καί διέρχονται τὰς νύκτας των ἀγρυπιοῦντες καί ἐργαζόμενοι, διὰ νά κρατήσωσιν ἑαυτοὺς ὑψηλότερον τῆς πραγματικῆς θέσεώς των...

ΔΙΔΙΕ.

(Τεταραγμένος). "Α ! "Α ! Δέν ἐννοῶ τίποτε. Πρέπει νά ἦναι κανεῖς εἰς ἄκρον ἀνόητος διὰ . . .

ΛΟΥΚΙΑ.

"Οχι, ἀλλά πρέπει νά ἔχη μεγάλην καρδίαν ὡς τῆ' ἰδικήν σου, Παῦλε.

ΔΙΔΙΕ.

Πῶς ; Ἠξεύρεις ; . . .

ΛΟΥΚΙΑ.

Τὰ πάντα, φίλε μου.

ΔΙΔΙΕ.

"Ω ! Λουκία, Λουκία, συγγνώμην (κάθηται δεξιόθεν τοῦ γραφείου του).

ΛΟΥΚΙΑ.

(Λαμβάνουσα τὴν κεφαλὴν του ἐκτὸς τῶν χειρῶν της). Πῶς λοιπόν ; Νά μὴ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ ; Νά μὴ τολμᾷς νά μοι εἴπης : Λουκία, δέν ἔχω πλέον περιουσίαν... εἶναι σφάλμα σου ;

ΔΙΔΙΕ.

"Ω ! "Οχι !

ΛΟΥΚΙΑ.

Καλὴ λοιπόν. Τώρα, Παῦλε, ἄφες με νά σέ ἐρωτήσω, διὰ νά δυνηθῶ νά σέ βουθῆσω, νά σέ ὑπερκασιθῶ ἐν ἀνάγκῃ. Θέλεις νά θεωρήσωμεν ὁμοῦ τοὺς λογαριασμούς σου ; Εἰπέ.

ΔΙΔΙΕ.

"Ο λογαριασμός δέν θά εἶναι ἐκτεταμένος. Λουκία... Δέν ἔχομεν πλέον τίποτε.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Μετά τινα σιγήν). 'Αλλά τὸ ἐκ 400,000 φράγκων, κληροδότημα τοῦ Κ. Βιλλιεῖθ, ἀναδόχου τῆς θυγατρὸς μας, τὰ χρήματα ταῦτα, ἅτινα δέν ἠθέλησες ποτε νά ἐγγίσης, ἅτινα εἶναι ὠρισμένα ὡς προῖξ τῆς Παυλίνας...

ΔΙΔΙΕ.

Θεέ μου ! Θέλεις νά μάθης, Λουκία...

ΛΟΥΚΙΑ.

Θέλω νά μάθω τὰ πάντα !

ΔΙΔΙΕ.

Τὰ χρήματα ταῦτα εἶναι τὰ μόνα τὰ ὁποῖα δύνανται νά μᾶς σώσωσι σήμερον. Ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον Διδιέ καὶ Μαρτίνου ἐτακρία μας κατεστράφη πρὸ ἐνός ἔτους, διότι ἡ πλημμύρα τῆς Φουρέντης μᾶς ἠράνισε· τοῦτο δὲ ὑπῆρξε τὸ σύνθημα τῆς καταστροφῆς μου ὡς καὶ τοῦ πτωχοῦ συνε-

ταίρου μου, διότι ἐζημιώθημεν ἐν ὅλοις ἐν ἑκατομμύριον καὶ τριακοσίας πενήκοντα γιλιδάς φράγκων ἐν τῷ ἐργοστασίῳ μας... Ὁ Μαρτίνος καὶ ἐγὼ ἐπληρώσαμεν τὸ ἐν ἑκατομμύριον αἰτήσαντες ἑνὸς ἔτους προθεσμίαν διὰ νὰ πληρώσωμεν καὶ τὰ ἄλλα. Ὁ Μαρτίνος ἀνεχώρησεν, ἐξωρίσθη, λέγων μοι: Ἀναχωρῶ διὰ τὰς Ἰνδίας, ἔχω ἐκεῖ πολλοὺς φίλους καὶ διὰ τοῦ θέρους μου, τῆς δραστηριότητός μου καὶ τῆς νοημοσύνης μου, ἐντὸς ἔτους ἢ θὰ φέρω περιουσίαν ἢ θὰ πάγω στὸν διάβολον. Τὸ ἔτος παρήλθεν, ἀλλ' ὁ Μαρτίνος δὲν ἀνεφάνη... ὁ ἔστι ὁ Μαρτίνος δὲν ἔχει χρήματα καὶ ἐγώ...

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ σὺ δὲν ἔχεις, εἰμὴ τὴν προῖκα τῆς θυγατρὸς σου.

ΔΙΔΙΕ.

Μάλιστα.

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ οἱ πιττωταὶ δὲν θὰ περιμείνωσιν ἐπὶ πλέον.

Δ'ΔΙΕ.

Ὁχι.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Μετά τινα σιγήν). Δὲν εἶναι ἀνάγκη τῆς ὑπογραφῆς μου διὰ νὰ ἐγγίσης αὐτὰ τὰ χρήματα;

ΔΙΔΙΕ.

Μάλιστα.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Σύρουσα χάρτην ἐν τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς). Ἴδου αὐτή.

ΔΙΔΙΕ.

Πῶς;

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἦξευρην τὰς ὑποθέσεις σου τύσον καλῶς ὅσον καὶ σὺ. Δεδιέ, πρέπει νὰ πληρώσης.

ΔΙΔΙΕ.

Ἀλλά... ἢ Πκυλίνα;

ΛΟΥΚΙΑ.

(Μειδιῶσα). Ὅταν αὕτη θὰ εἶναι μεγάλη, Δεδιέ, θὰ τῆ

ἐπιστρέψωμεν τὴν προῖκά της... καὶ ἂν δὲν δυνηθῶμεν, θὰ εἶπω τότε εἰς αὐτήν: Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ὀνόματος, τῆς τιμῆς τοῦ πατρὸς σου, ἦτοι διὰ τὸ ὄνομά σου, διὰ τὴν τιμὴν σου, διὰ σὲ αὐτήν... Ἡ προῖξ αὕτη ἦτο πολυτιμότερα τῆς ἄλλης, διὰ τοῦτο δὲν ἐδιστάσαμεν γὰρ τὴν δικτηρήσωμεν ἀντὶ μιᾶς περιουσίας.

ΔΙΔΙΕ.

(Θλιβῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του). ὦ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ, διότι δὲν ἤξεύρεις τί δοκιμασία εἶναι νὰ εἶπης: Ὑπῆρξα τίμιος καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου καὶ αὔριον, αὔριον, θὰ ἀτιμωθῶ!... εὐχαριστῶ, Λουκία, εὐχαριστῶ, εἶσαι ἄγγελος, τὸ βλέπεις.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Σημαινουσα). Πρέπει ἀμέσως νὰ στείλωμεν τὴν διαταγὴν νὰ πληρωθῶσι, νὰ πληρωθῶσιν ὀλοτελῶς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

ΔΙΔΙΕ.

(Ἐπιγράφει τὸ χαρτίον, τὸ θέτει ἐντὸς φακέλλου καὶ τὸ ἐγχειρίζει τῷ ὑπηρέτῃ ὅστις ἰσέρχεται). Στείλε ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸν κ. Σαρζάν τὸν τραπεζίτην μου (ὁ ὑπηρέτης ἐξέρχεται).

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ζωηρῶς). Ὁ Σαρζάν; εἶναι...

ΔΙΔΙΕ.

Ὁ τραπεζίτης μου ἀπὸ ἑξ μηνῶν.. Ἀπὸ σήμερον, Λουκία, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μαρτύρομαι ὅτι ὀφείλω 400,000 φράγκων εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ παρόμοιοι πιστωταὶ δὲν λησμονοῦνται.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κατ' ἰδίαν). Σαρζάν; (θόρυβος καὶ φωναὶ ἐξωθεν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Οί αὐτοὶ καὶ ὑπηρέτης.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

(*Εξαγριωμένος*). Κυρία, ἔξω εἶναι ἓνας κύριος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐμῶ καὶ δὲν θέλει νὰ πῆ τὸ ὄνομά του.

ΔΙΔΙΕ.

Τί λέγεις;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ἴδου αὐτός.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Οί αὐτοί, Μαρτίνος Ἀλίκη, εἶτα Καμπανίτης.

ΔΙΔΙΕ.

Τί σημαίνει τοῦτο;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(*Εἰσερχόμενος*). Διέβουε! αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἴμεθα ἡμεῖς.

ΔΙΔΙΕ.

Μαρτίνε! (*Εναγκαλιζοῦνται*).

ΛΟΥΚΙΑ.

(Τρέχουσα πρὸς τὴν Ἀλίκη). Ἀλίκη!

ΑΛΙΚΗ.

(Ἀσπάζομένη αὐτήν). Προσφιλὴς Λουκία!

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Ἀφίρει τὸν Δεδιέ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν Λουκίαν). Ἐμπρός... Chassez - Croisez! (*Ἔθων τὴν Ἀλίκη*). Pardon, γυναικίά μου. (*τῇ Λουκίᾳ*) Ἐπιτρέπετε τι (*ἀσπάζεται τὴν Λουκίαν*). Ὁ Δεδιέ ἀσπάζεται τὴν Ἀλίκη. Ἀκόμη, γέρω μου Δεδιέ. (*Τὸν ἀσπάζεται*).

ΛΟΥΚΙΑ.

Πῶς; εἶσθαι σεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους ὠμιλοῦμεν πρὸ μιᾶς στιγμῆς;

ΔΙΔΙΕ.

Νὰ ἔλθετε οὕτως ἀφῆνης, δίχως νὰ μᾶς προειδοποιήσετε!

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Μήπως ἡ ἔκπληξις καὶ δὲν σὲ εὐχαριστεῖ;

ΔΙΔΙΕ.

᾽Ω! Μάλιστα, μάλιστα, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Πρὸ παντός, Μαρτίνε, ἔρχεσθε εὐχαριστιμένος ἐκ τοῦ ταξιδίου σου;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Κατενθουσιασμένος). Ἐκαμα τὴν τύχην μου.

ΔΙΔΙΕ.

(Κατ' ἰδίαν, χαίρων). Ἀπέκτησε περιουσίαν!

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἦθελε νὰ σᾶς γράψω εὐθύς ἄμα ἔρθασα, διὲ νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τὴν ἄφιξίν μου, ἀλλ' ἐν πρῶγμα μὲ ἐμπόδισεν...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ποῦτον; Ποῖον;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Τὸ ὅτι διλαδὴ ἡ ἄφιξις μου συνέπιπτε μετὰ τῆς ἐπιστολῆς μου καὶ τότε ἔπρεπε νὰ εἶμαι μόνος μου τὴν ἐπιστολήν μου.

ΔΙΔΙΕ.

Δατί;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Πῶς διατί; Τί ἡμέραν ἔχομεν λοιπὸν σήμερον;

ΑΛΙΚΗ.

Εἴκοσιν Αὐγούστου.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἡμέραν τῆς ἁγίας Λουκίας.

ΛΟΥΚΙΑ.

Τῆς ἐορτῆς μου.

ΔΙΔΙΕ.

(Τύπτων τὸ μέτωπον). Ἄ! Θεέ μου! τὸ ἐλησμόνησα.

MARTINOS.

Μάλιστα, ἀλλ' ἡμεῖς (κράζων) Καμπανίτη, Καμπανίτη... εἶναι ὁ ἀκόλουθός μου... Καμπανίτη!... ὠνομάζετο Βλαδίμηρος, ἀλλ' ἐπροτίμησα τὸ ὄνομα Καμπανίτης...

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Εἰσέρχεται φέρων κιβώτια καὶ ἄνθη). Ἴδου, ἰδου, κύριε, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤξεύρεται ὅτι εἶναι πολὺ βεργιά.

MARTINOS.

Τεμπέλη!

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Τῷ Δεδιέ). Ἄχ! Κύριε!... εἶναι τῆς Κυρίως... τὰ φέρω ἀπὸ τὰς Ἰνδίας... ὄχι τὰ ἄνθη... αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὸ περιθώλι τῆς κυρίας Πρεβύστ, εἰς τὰ Πηρίσιχ... εἶναι πολὺ ἀριθιά... 45 φράγκα.

MARTINOS.

Ἄνοητε!

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Τῷ Μαρτίνῳ). Δὲν εἶναι λάθος μου, κύριε, τὰ ἐσυμφώνησα καλὰ... (Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ Λουκία καὶ ἡ Ἀλίκη ἤγροιξαν τὰ κιβώτια).

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἐκστατική). Ἄλλ' αὐτὰ εἶναι μίχ τρέλλα.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Αὐτὸ λέγω καὶ ἐγὼ, κυρία.

MARTINOS.

Καλὰ, καλὰ, πήγαινε.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Πολὺ καλὰ... μόνον θέλω νὰ πῶ εἰς τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, ὅτι πεινῶ πολὺ.

ΔΙΔΙΕ.

(Γελῶν). Περίεργος εἶναι ὁ ὑπηρέτης σου.

MARTINOS.

Μάλιστα! εἶναι ἀρκετὰ βλάξι.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Τῷ Δεδιέ). Ἐὰν ὁ κύριος εἶχε τὴν κλοσύνην νὰ μὲ δει-

ξῆ ποῦ εἶναι ἡ ἀποθήκη του... Δὲν θὰ τὸν βάλω εἰς κόπον νὰ ἀνησυχῆσῃ, θὰ τὴν εὖρω μόνος μου.

ΔΙΔΙΕ.

Διόβολε! κατέβα καὶ ζήτησε ὅ,τι θέλεις. Εἰπέ συνάμα νὰ μᾶς φέρουν νὰ προγευματίσωμεν.

MARTINOS.

Ἄλλὰ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Ἦ! κύριε, σὺ βεβαίῳ ὅτι... αὐτὸς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία, ἀπὸ τὰ Πηρίσιχ ἕως ἐδῶ χασμοριοῦνταν.

MARTINOS.

Καλὰ, πήγαινε, κακοαναθραμμένε... Ὅσον σε διάξω μὲ τὴν δυσκολίαν.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Δὲν φοβοῦμαι γι' αὐτό... διότι ἡ νουνά μου δὲν θὰ τὸ ὑποφέρει... Πάγω στὴν ἀποθήκη (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ ἐκτὸς τοῦ Καμπανίτου.

ΔΙΔΙΕ.

(Κατ' ἰδίαν). Νὰ λησμονήσω τὴν ἐορτὴν τῆς γυναικὸς μου... εἶναι ἀσυγχώρητον τοῦτο... εἶναι ἡ πρώτη φράκα καθ' ἣν μὲ συμβαίνει ἀπὸ ἐξ ἔτων.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἀλίκης ἐκοσμήθη διὰ τῶν δώρων). Ἄ! εἶναι ἐξάκισιον... Πηρατήρησον, Διδιέ, αὐτὰ τὰ κοράλια, αὐτὰ τὰ κασιμήρια...

MARTINOS.

Εἶναι κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν πατοίδα των... Ἔχω καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη... Ἔχω πτερὰ θαυμασία, πτηνὰ βλυσταυωμένα, καὶ μίαν τίγριν... ἀκοῦτε, φέρω μίαν τίγριν,

ἀλλὰ βαλταχλωμένην καὶ χίλια διό ἀκόμη πράγματα... Τέλος ἔχω ἐκεῖ πλήρη συλλογὴν ὅλων τῶν προϊόντων τῶν χωρῶν ἐκείνων... τίποτε δὲν λείπει.

ΔΙΔΙΕ.

(Βλέπων τὸν Καμπανίτην καὶ τοὺς ὑπηρέτας φέροντας τράπεζαν). Ἄς προγευματίσωμεν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα θὰ μᾶς διηγηθῆς τὰ ταξιδιά σου, Μαρτίνε.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Εὐχαρίστως.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Χαμηλοφώνως τῷ Μαρτίνῳ). Κύριε, θαρρῶ πῶς δὲν θὰ εἶμαι ἄσχημα εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι... τὸ κρασί πίνεται, τὸ σπῆτι εἶναι κάμποσο γεμάτο ἀπὸ ὄλα τὰ φαγότιμα (κατ' ἰδίαν). Καὶ ἡ μικρὴ ἢ δούλα καὶ αὐτὴ καλούτσικη.

ΛΔΙΚΗ.

Καμπανίτη!

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Παρῶν, νουνά μου.

ΛΔΙΚΗ.

Φέρε ὄλα αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τὸν θάλαμον τῆς Κυρίας.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Πολὺ καλὰ, νουνά μου. (Λαμβάνει τὰ δέματα καὶ ἀκολουθεῖ τὴν ὑπηρέτριαν δεικνύουσαν αὐτῷ τὴν ὁδόν).

ΛΟΥΚ'Α.

(Τῇ Ἀλκῇ). Εἶναι βαπτιστικός σου ὁ ὑπηρέτης σου;

ΛΔΙΚΗ.

Μάλιστα. Ἐνν πτωχὸ παιδί τὸ ὁποῖον ἤδρα ἐκεῖ κάτω, ὄρφανόν καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἄδιόφορον... δὲν πρέπει ὅμως κάθε στιγμὴν νὰ σὲ φωνάζη νουνά... αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο καλόν.

ΔΙΔΙΕ.

Ἐμπρὸς, ἄς προγευματίσωμεν (κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν).

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, νομίζω ὅτι ὁ Καμπανίτης εἶχε δίκαιον μέγχα... ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν πείνιν... Τέκνα μου, μάθετε πρῶτον ὅτι... ἀλλ' ἔπειτα τοῦτο... Ἄς ἴδωμεν, σὲ ἐνδιαφέρει πολὺ νὰ ἀκούσῃς τὰς περιηγήσεις μου, Διδιέ;

Δ'ΔΙΕ.

(Γελῶν). Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι καὶ τόσο.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Καλὰ. Τόσον τὸ καλλίτερον· διότι σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτὰ εἶναι τρομερὰ μονοτονία... Ἐμμεῖνα τρεῖς μῆνας στὸ κρεββάτι εἰς τὸ μικρόν μου δωμάτιον ἐξ αἰτίας τῆς κατηραμένης Ουλάσσης ποῦ μ' ἔπιασε... ἐννοεῖς... αὐτὸ ἔγεινε αἰτία νὰ σκάσω διότι δὲν ἔβλεπον τὸ πικρὸν... Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸ ταξίδι. Φθάσαντες εἰς Σαρδεναγόραν.. (τῇ Λουκίᾳ). Ἄλλ' εἰπέτέ με, μήπως ἐπιθμεῖτε νὰ σὰς περιγράψω τὴν Σαρδεναγόραν;...

ΛΟΥΚΙΑ.

Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Μὲ ὑποχρεώνετε... διότι σὰς βεβαιῶ ὅτι μόλις ἔθεσα τὸ πόδι μου εἰς τὴν πόλιν, νὰ σου καὶ μὲ ἔρχεται ὁ πυρετός... Ἐμμεῖνα τέσσαρας μῆνας πάλιν στὸ κρεββάτι. Αὐτὸ μ' ἐστενοχώρησε περισσότερο, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ σχηματίσω ἀκριβῆ ἰδέαν τῶν μνημείων... ἄλλως τε αὐτὰ εἶναι σπάνια... Μὲ ἔδειξαν μόνον ἓνα, τὸ παλάτιον τοῦ διοικητοῦ... Βλέπεις ἐκεῖ, ἀπαράλλακτα ὡς ὅταν περιπατῆς εἰς Saint-Quen, μὰ χαμένη καλύβα... Ἄλλ' ἄς ἀρήσωμεν τὴν περιγραφὴν τῆς Σαρδεναγόρης... Ἄπαξ ἐπὶ ποδός... Ἄ! νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἐκεῖ διατριβὴν μου;

ΔΙΔΙΕ.

('Ανυπόμονος). Μάλιστα, μάλιστα, ἄς ἴδωμεν.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Εὐθὺς ἄμα μὲ ἀφῆκε ὁ καταρχμένος πυρετός, ἐνησχολήθη διὰ τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν... Ἄ! φίλε μου, τί τόπος εὐλογημένος δι' ὅσους διψοῦν πλοῦτον... Ἐν δέμα βάμβακος ἀξίζει σαράντα σκούδα καὶ ἐν ἔτοιμον ὑποκάμισον τριά-

κοντα ὀκτώ φράγκα! Ἴδου, βλέπεις αὐτὸ τὸ γελέκι; μὲ κοστίζει 80 φράγκα· εἶναι λαμπρὸν τοῦτο. Ἡ γυναῖκά μου ἐξώδευσε χίλις ὀκτακόσια φράγκα τὸν πρῶτον μῆνα τῆς ἐκεῖ διατριβῆς μας. Εἶναι ἡ ἀλήθειαι ὅτι ὑπῆγε δέκα ἐπτὰ φοραῖς εἰς τὸν χορὸν.

ΛΛΙΚΗ.

Ναί, μάλιστα, νὰ ἦ ὦρα νὰ ὀμιλήσωμεν δι' αὐτούς.. χοροὶ δὲ καὶ αὐτοί, πολὺ διασκεδαστικοί... Βλέπεις καμμιὰ δεκαρχιὰ μαύρους νὰ σφυρίζουν μὲ ἓνα εἶδος συρίτραις, νὰ κτυποῦν μικρὰ ξύλα καὶ ὡς τύμπανα νὰ ἔχουν λέβητας...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Εἶναι θυμάσιον.. ἀλλ' ἀδιάφορον... ἀφίνω τὴν ἐκεῖ διατριβὴν μας...

ΔΙΑΔΙΕ.

(*Ἀνήσυχος*). Πῶς ; .. Καλὰ καὶ αἱ ὑποθέσεις ; ἐντὸς ὀκτὼ μηνῶν δὲν ἐπέτυχες τίποτε ;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(*Γελῶν*). Μάλιστα, ἐπέτυχα ὅτι εἰς ὀκτὼ μῆνας ἔπραγα ὅ,τι μὲ ἔμεινε ἀπὸ τὴν πλημμύρην τῆς Φουρέντης ; ... Ἔπρεπε πλέον νὰ ἐπιστρέψω... ἀφίνω τὸ ταξείδιον τῆς ἐπιστροφῆς διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, φθάσας δὲ εἰς Βρέστην, ἐφώνησα : "ὦ! Γαλλία, Γαλλία! χώρα τῆς προόδου, χώρα τῆς μεγαλοφυΐας!!! Μόλις ἐπρόφειρα τὰς πατριωτικὰς ταῦτα λέξεις, ὅτε καὶ ἐφύτρυσεν εἰς τὸ κεφάλι μου ἓνα πρᾶγμα λαμπρότατον, μὲν ἰδέα... εἶχον πλέον τὴν περιουσίαν, τὴν ἐκροτοῦσα...

ΔΙΑΔΙΕ.

Τί σημαίνει τοῦτο ;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Τί σημαίνει ; Νὰ τί σημαίνει. Τὰ δέματα τοῦ βάμβακος κοστίζουν ἐδῶ τριάντα ὀκτὼ φράγκα, καὶ τὰ ὑποκάμισα σκράντα σκοῦδα, ἐννοεῖς ;

ΔΙΑΔΙΕ.

"Ὅχι ἀκόμη.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Δὲν ἐννοεῖς λοιπόν ; Εἶναι ἀπλούστατον πρᾶγμα. Ἄγο-

ράζω ἐδῶ τριακόσια ὑποκάμισα, δηλαδὴ ἑξακόσια φράγκα, τὰ ὅποια ἀφ' οὗ στείλω ἐκεῖ, θὰ μὲ φέρωσι πέντε χιλιάδες ἑπτακόσια δέματα βάμβακος, τὰ ὅποια δέματα μὲ δίδουσι δικκοσίας δέκα ἑξ̄ χιλιάδας ὑποκάμισα, καὶ οὕτω καθεξῆς...

ΔΙΑΔΙΕ.

Ἐννοῶ... ἐννοῶ... εἶναι λαμπρὰ δουλειά.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Λαμπρὰ λέγεις, θεῖα! Μόνον ἐρωτῶ, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Σαρδεναγόραν, ἢμποροῦσα νὰ μείνω εἰς τὴν Βρέστην... Τέλος δὲν παρκαποῦμαι διὰ τοῦτο, στὸ διάβολο... Δόσε με λιγάκι ὄρνιθα, σὲ παρακαλῶ.

ΛΛΙΚΗ.

Τί ἔχεις, Λουκία ;

ΛΟΥΚΙΑ.

(*Μειδιῶσα*). Ἐγὼ ; Τίποτε.

ΛΛΙΚΗ.

Δὲν εὐρίσκεις τὴν ἰδέαν τοῦ συζύγου μου ὡραίαν ;

ΛΟΥΚΙΑ.

Μάλιστα μεγάλην... Μόνον νομίζω ὅτι χρειάζονται χρήματα διὰ νὰ ἀποκτασταθῇ τις εἰς κανένα μέγαλον λιμένα.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(*Τῷ Διδιέ*). Χρήματα ; Ἄνκμφιθῶλος... καὶ ἐβασίσθην εἰς σὲ, γενναῖέ μου... εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔκαμες περιουσίαν τῶρα ἓνα χρόνον.

ΔΙΑΔΙΕ.

"Α! γέρω μου Μαρτίνε... ἔχεις ὡραῖον χαρκτηῖρα καὶ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ σου καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου εἶσαι πάντοτε εὐθυμος, εὐχαριστημένος... Εἶσαι εὐτυχῆς, Μαρτίνε, εἶσαι πολὺ εὐτυχῆς...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Εἶναι ἀληθῆς τοῦτο... ἀλλὰ χάρις εἰς ποῖον; εἰς τὴν γυναῖκά μου... Ὄταν μὲ βλέπη λυπημένον, τὸ ὅποσον ἄλλως τε συμβαίνει πολὺ σπανίως : *μπεμπέ μου*, μὲ λέγει... διότι μὲ ὀνομάζει *μπεμπέ της* ἐν τῇ διαχύσει της... σὲ ἐμποδίζω

νὰ ἦσαι λυπημένος... Τί σέ ὀφειλῆ ἡ λύπη... εἴμεθα νέοι... ἐννοεῖς; ὀμιλεῖ διὰ τὸν ἐκυτὸν της... δὲν ἔχομεν οἰκογένειαν, οὔτε τέκνα, (Ἡ Λουκία κρύπτει τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν της) ἔχει ὁ Θεός.

ΑΛΙΚΗ.

(Πορευομένη πρὸς τὴν Λουκίαν). "Α! Μαρτῖνε, εἶσαι ἕνας ἐγωῖστής.

MARTINOS.

(Συγκεκλινημένος, ἀμηχανῶν). Λουκία;... Παῦλε!... μήπως καὶ σὰς ἐπῆλθον νέα δυστυχήματα; μήπως καὶ εἴσθε... (Ἡ Λουκία ἐγειρομένη κάθεται παρὰ τὴν Ἀλικὴν ἐπὶ τοῦ καναπέ ἀριστερᾶ. Οἱ δύο ἄνδρες μένουσι καθήμενοι παρὰ τὴν τράπεζαν).

ΔΙΔΙΕ.

Κατεστραμμένος, Μαρτῖνε, κατεστραμμένος. Δὲν ἤξεύρεις εἰ μὴ τὸ ἥμισυ τῆς καταστροφῆς. Ἡ καταστροφή μας ἦτο ἀνωτέρα τῶν κεφαλαίων μας. Τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, ἰδὼν τοὺς λογαριασμούς μου, ἔμενον εἰσέτι χρεώστης 350,000 φράγκων.

MARTINOS.

(Ἀνασχιρτῶν). Τριακοσίας πενήκοντα χιλιάδας φράγκων; .. Θεέ μου, καὶ πόθεν τὰς ἐδανείστης;

ΔΙΔΙΕ.

Ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς θυγατρὸς μου.

MARTINOS.

(Ὡθῶν τὴν παροψίδα του). "Α! εἶναι ἀποτρόπαιον τοῦτο... καὶ ἐν τούτοις ἔφαγα... καὶ ἐν τούτοις ἀστετεύθη!... Διδίε, συγχώρησόν με, διότι δὲν ἔχω χρήματα...

ΔΙΔΙΕ.

Νὰ σέ συγχωρήσω!... δὲν μὲ ἐνεπιστεύθης ὅτι ἄλλοτε εἶχες... καὶ ὅτε σοὶ ἔγραψα ὅτι ὅλα ἐχάθησαν, μήπως μὲ ἐμέμφθης;

MARTINOS.

Καὶ ὅταν ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ ἄθλιος, αὐτὸς ὁ τρελλὸς, αὐτὸς ὁ ἀφωρισμένος Σαρζάν ὁ ὅποιος μᾶς ἐστου-

βούλευσε νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἐργασίαν ἐκείνην εἰς Φουρέντην; "Α! εἴαν εἶχον νὰ μεμφθῶ τεια, αὐτὸν ἤθελα μεμφθῆ... αὐτὸν ἤθελα ἐξυβρίσει... Ἀλλὰ, τί ἀπέγεινεν;... Στοιχιματίζω ὅτι πρὸς τιμωρίαν του θὰ ἔρριψε καὶ τὸ τελευταῖον φράγκον του εἰς τὴν τελευταῖαν ἐρωμένην του... καὶ θαρρῶ πῶς ἔμεινε πάμπτωχος. Αἱ!

ΔΙΔΙΕ.

Εἶναι ἑκατομμυριούχος.

MARTINOS.

Ἐκατομμυριούχος;

ΔΙΔΙΕ.

Ὁ οἶκός του εἶναι εἰς ἕκ τῶν πρώτων ἐντρυθῶν.

MARTINOS.

Καὶ πῶς τοῦτο; Θεέ μου!

ΔΙΔΙΕ.

Ἀπέθανεν ὁ θετός του καὶ τὸν ἀφῆκε κολοσσιαίαν περιουσίαν... Αὐτὸς εἶναι τὸν ὅποιον ἐπερόρτισα νὰ πληρώσῃ τοὺς πιστωτάς μου.

MARTINOS.

(Ἐγειρόμενος). Ἀλλὰ δυστυχῆ! εἰ πιστωταὶ οὗτοι εἶναι σχεδὸν καὶ ἰδικοὶ του. (Ἐγείρουσι τὴν τράπεζαν).

ΔΙΔΙΕ.

(Ἐγείρεται). Ἐχεις ἄδικον, Μαρτῖνε. Ἡ πρόθεσίς του συμβουλευῶν ἡμᾶς, ἦτο καλὴ... ἠπκτῆθη ὁμῶς. Ἀλλῶς, ἄς μὴ ὀμιλῶμεν διὰ τὸ παρελθόν... τίποτε δὲν διορθώνωμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... τίποτε... Καὶ ἔπειτα, ἰδοὺ σὺ ἐπέστρεψες, λοιπὸν θὰ ζητήσωμεν ὁμοῦ τὰ μέσα νὰ τὰ διορθώσωμεν καὶ θὰ ἐπιτύχομεν, χάρις εἰς τὴν θέλησίν μας... χάρις εἰς τὰς δύο τύχτας γυναῖκας, αἱ ὅποιαι θὰ μᾶς διαφωτίσωσι διὰ τῶν συμβουλῶν των, θὰ μᾶς ὑποστηρίξωσι διὰ τῆς ἀγάπης των.

MARTINOS.

Συμφωνότατος.

ΔΙΔΙΕ.

Ἐχω μίαν ιδέαν τὴν ὅποιαν θὰ σοὶ εἶπω.

MARTINOS.

Εὔγε! Ἄ! μήπως καὶ κατοικεῖτε διὰ παντός ἐδῶ;

ΔΙΔΙΕ.

Ὅχι. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἐπιστρέφομεν εἰς Περ-
ρσίους.

MARTINOS.

Ὁρξία! Τόσον τὸ καλλίτερον. Θὰ ἀναχωρήσωμεν ὁμοῦ...
Ἄπο τῶρα θὰ φροντίσω νὰ σᾶς εὔρω κανέν ὠραῖον εἶκημα,
διότι θὰ συγκατοικήσωμεν, αἱ! καθῶς πρὶν!

ΔΙΔΙΕ.

ὦ! νξί! νξί!

MARTINOS.

Ἄ! ἀλήθεια, δὲν μὲ εἶπες, πῶς εὐρίσκεις τὴν γυναῖκά μου;

ΔΙΔΙΕ.

Ἄξιέαστον... ὡς πάντοτε.

MARTINOS.

Δὲν τὴν εὐρίσκεις ὀλίγον μεταβληθείσαν ἀπὸ τὸν ἦιον
τῆς Ἀνατολῆς;

ΛΔΙΚΗ.

Διδιέ! Σᾶς παρκαλῶ, εἰπῆτε ὅτι εἶμαι ὠραία, ἄλλω
θὰ ἐπιφέρετε τὴν δυσἀρέσκειαν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

ΛΟΥΚΙΑ.

Πῶς;

ΛΔΙΚΗ.

Εἶναι πρὸς ἔργος ὁ κύριος Μαρτίνος. Σημείωσε, ἀγαπητή
μου, ὅτι, ὅσον μὲ ἐρωτεύονται οἱ ἄλλοι, τόσον μὲ ἀγαπᾷ
περισσότερον· καὶ ὅταν, κατὰ δυστυχίαν μου, δὲν διδουσι
προσοχὴν εἰς ἐμέ, νομίζεις πῶς δὲν ὑπάρχω διόλου, ὅσον ἀ-
φορᾷ τὸν κύριον.

MARTINOS.

Ἄ! ἐξέπτεισχι!

ΛΔΙΚΗ.

Διόλου.

MARTINOS.

Καλὰ, καὶ μήπως δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό; Μήπως δὲν εἶναι

φυσικὸν νὰ εὐχαριστήται τις ὅταν βλέπῃ τὴν γυναῖκά το
νὰ λάμπῃ ἀπὸ ὀρξιότητα;... Ὅταν τὴν βλέπω καὶ τὴν περι-
στοιχίζωσιν οἱ ἐρασταί, λέγω μόνος μου. Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς,
τέκνα μου, λάβετε θέσιν... σταυρώσατε τὰς χεῖράς σας, βάλ-
λετε εἰς τὸ στόμα ὅ,τι σᾶς ὑπαγορεύει ἡ καρδία, περιπα-
τεῖτε πάντοτε, ἀναστενάζετε, ψάλλετε, κλαίετε, ... αὐτὸ
μὲ ἔρχεται εἰς τὸν λογαριασμό, μὲ εὐχαριστεῖ, εἶμαι εὐχα-
ριστημένος... Αὐτὴ ἡ μικρὴ διὰ τὴν ὅποιαν τόσον ὑποφέρετε,
εἶναι ἰδική μου, εἶναι ἡ εὐτυχία μου! πόσον με ζηλεύετε;
εἶναι ὁ θησαυρὸς μου... θέλετε νὰ μὲ τὸν κλέψετε, καλὰ, δο-
κιμάσατε... Καὶ τοῦτο μὲ συγκινεῖ, μὲ ἐξερεθίζει... Ὅταν
σκέπτομαι ὅτι ἔχασα ἓνα χρόνον εἰς Σαρδενναγόρην μὲ ἀν-
θρώπους οἱ ὅποιοι δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐκτιμῆσουν τὴν χάριν,
τὸ πνεῦμα, τὴν κομψότητα... Ἄ! φίλε μου, ἦτο καιρὸς νὰ
ἐπιστρέψω εἰς Περσίους, ἐνόμιζα ὅτι ἤμουν γῆρος.. Παρα-
τηρήσατέ μας, ἀγαπητέ μοι, εἴμεθα ἐνδεδυμένοι καθῶς καὶ
εἰς τὴν Σαρδενναγόρην... Εὐτυχῶς ὅτι δὲν δέχεσσι κανένα.

ΔΙΔΙΕ.

Νξί! κανένα. (χαμηλοφῶρας). Σὲ παρακαλῶ κράτησε ὀ-
λίγην συντροφιά εἰς τὰς κυρίας... ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ ἀγοράσω
κανένα δῶρον διὰ τὴν Λουκίαν.

MARTINOS.

(Χαμηλοφῶρας). Μείνετε ἤσυχος. (ἀκούεται κρότος ἀμά-
ξης). Τί ἀκούω;

ΔΙΔΙΕ.

(Ἐκ τοῦ παραθύρου βλέπων). Δὲν ἀπατῶμαι, εἶναι ὁ
Σαρζάν;

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κατ' ἰδίαν). Ὁ Σαρζάν;

MARTINOS.

Ὁ Σαρζάν! (κατ' ἰδίαν). Ἡ γυναῖκά μου καταστρέφεται
ἀν τὴν ἰδίῃ εἰς τοιαύτην θέσιν (τῷ Διδιέ). Καὶ σὺ ποῦ μοῦ
ἔλεγες ὅτι δὲν δέχεσσι κανένα!

ΔΙΔΙΕ.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχεται ἀφ' ὅτου εἴμεθα ἐδῶ.

Ἄ! εἶμαι εὐχαριστημένος ποῦ θὰ τὸν ἴδω... ἐνόμιζον ὅτι δὲν μᾶς καταδέχεται.

MARTINOS.

Ἐάν τουλάχιστον ἡ Ἀλίκη φοροῦσε τὴν καφεδριὰ της ρόμπα; (ἀκούονται γέλωτες ἐκ τοῦ γείτονος δωματίου).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἀναγγέλων.

Ὁ Κύριος Σαρζάν!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Σαρζάν.

ΣΑΡΖΑΝ.

(Εἰσέρχεται γελῶν). Χά! Χά! Χά! Θρυμάσια, περίφημα, τί νόστιμος ὑπηρέτης!...

ΔΙΔΙΕ.

Τί σᾶς συνέβη λοιπόν;

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἀφήσατέ με πρῶτον νὰ σᾶς σφίξω τὴν χεῖρα, ἀγαπητέ φίλε... εἶναι τόσος καιρὸς ποῦ δὲν ἔλαβα αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. (τῇ Λουκίᾳ). Κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σεβάσματά μου.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ψυχρῶς). Κύριε!...

ΔΙΔΙΕ.

Ἀγαπητέ μοι Σαρζάν, εἶμαι καταγοητευμένος διότι σᾶς ἐπικνεβλέπω. Ἀλλὰ διατί δὲν ἤρχισθε τόσον καιρὸν;

ΣΑΡΖΑΝ.

(Θεωρῶν τὴν Λουκίαν). Ὑπεβλήθην ὑπὸ κράτησιν... πολὺ αὐστηράν... (κατ' ἰδίαν) ἀλλ' ὄχι ἀνέκλητον.

ΔΙΔΙΕ.

Τί ἐννοεῖτε;

MARTINOS.

(Τῇ Ἀλίκῃ εἰς τὸ βάθος ἀριστερᾶ). Πήγαινε δὲ νὰ φορέσης τὴν καφεδριὰ ρόμπα σου.

ΣΑΡΖΑΝ.

(Θεωρῶν καταβαίνοντα τὸν Μαρτίνον). Εἶναι ὁ ἀγαπητός κύριος Μαρτίνος... Ἐπανήλθατε λοιπὸν ἀπὸ Σαρδεναγόρην, ἀγαπητέ κύριε Μαρτίνε;

MARTINOS.

Ἀπὸ χθές! (κεῖναι τῇ Ἀλίκῃ ἣτις ἀναχωρεῖ).

ΣΑΡΖΑΝ.

Εἰσθε εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ταξειδίου σας;

MARTINOS.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν... ἐλεύθερα... δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ παραπονεθῶ.

ΣΑΡΖΑΝ.

(Κατ' ἰδίαν). Τότε τόσον τὸ καλλίτερον.

MARTINOS.

Ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς, ὁ Διδιὲ μὲ ἔλεγε τῶρα ἀκόμη, ὅτι...

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν δι' ἐμέ... εἶμαι πλούσιος, πολὺ πλούσιος... Καὶ ἡ ἀξιολάτρευτος σύζυγός σας;... Θὰ μᾶς τὴν ἐφέρατε, δὲν ἀμφισβάλω, θελκτικωτέραν πρᾶποτε; αἱ; Οἱ χοροὶ δίχως αὐτὴν ἐδῶ ἦσαν σκοτεινοί, εἶναι ἡ βασιλισσὴ τοῦ τελείου.

MARTINOS.

(Κολακευθεὶς). Μὲ κολακεύετε!

ΔΙΔΙΕ.

Θὰ μοι ἐπετρέψετε νὰ σᾶς ἀφήσω διὰ μίαν στιγμὴν. Αἱ; εἰς δέκα λεπτὰ ἔρχομαι.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ὅχι! Ὅχι! διότι ἐντὸς δέκα λεπτῶν θὰ ἀναχωρήσω, καὶ ἔχω μόνον μίαν λέξιν νὰ σᾶς εἶπω.

ΔΙΔΙΕ.

Ὅμιλήσατε.

ΣΑΡΖΑΝ.

Μοὶ ἐστείλατε σήμερον τὸ πρῶτὴν τὴν διαταγὴν νὰ πληρώσω τοὺς πιστωτάς σας μὲ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἔχετε διὰ

τὴν θυγατέρα σου.. Ἔρχομαι κατ' εὐθείαν πρὸς ὑμᾶς, φίλτατε Διδιέ, νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἡ διαταγὴ αὕτη μὲ συνεκίνησε πολὺ... σχεδὸν μὲ ἔσφιξε τὴν καρδίαν... ἐὰν δὲν εἶχον καὶ ἐγώ;... Τούλάχιστον, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι... καὶ τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, ὅτι ἐξ αἰτίας μου ἐπεριπλέχθητε εἰς τὴν λυπηρὰν ἐκείνην ἐπιχείρησιν... ὥστε σήμερον, ἂν δὲν ἦναι ἡ φιλία, εἶναι τὸ χρέος τὸ ὁποῖον μὲ ὠθεῖ νὰ σᾶς εἶπω: λάβετε ὀπίσω τὴν διαταγὴν ταύτην, Διδιέ, καὶ μεταχειρισθῆτε τὸ ταμεῖόν μου ὡς νὰ ἦτον ἰδιόκον σου.

ΔΙΔΙΕ.

(Λαμβάνων τὴν χεῖρά του). Σαρζάν!...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἄ! ἰδοὺ ἄνθρωπος καθὼς πρέπει! Καὶ ἄς ἔλθουν νὰ μὲ εἴπουν ὅτι εἶσθε φίλαυτος, κακὸς ἄνθρωπος, ὃν ἄνευ καρδίας καὶ ψυχῆς... θὰ ἴδουν, θὰ ἴδουν, τί θὰ τοὺς ἀποκριθῶ!

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἀφήσατε νὰ λέγη ὁ κόσμος, ἀγαπητὴ κύριε Μαρτίνε, ὅ,τι θέλει... Καὶ σεῖς, δέχεσθε, Διδιέ; (Ὁ Διδιέ κάμνει κίνημα. Ἡ Λουκία ἤεις ἐκέντρα ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σαρζάν, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ ἱργόχειρον).

ΛΟΥΚΙΑ.

Διδιέ!

ΔΙΔΙΕ.

Παιδί μου!

ΛΟΥΚΙΑ.

Μήπως ὁ κ. Σαρζάν θέλει νὰ σᾶς δανείσῃ χρήματα;

ΔΙΔΙΕ.

Μάλιστα καὶ διὰ τρόπου τὸν ὁποῖον δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Καλῶς. Εὐχαριστήσατε τὸν κύριον καὶ δι' ἐμὲ ὡσχύτως, καὶ εἴπατέ τῷ ὅτι, ἂν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν τὴν προσφορὰν του, ἐν τούτοις θὰ τῷ ὀφείλομεν μεγάλην εὐγνωμοσύνην.

ΔΙΔΙΕ.

Ἄ!... Νομίζεις ὅτι...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Χαμηλοφώνως τῇ Λουκίᾳ). Ἄλλ' ἔχετε ἄδικον.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἐγειρομένη). Εὐχαριστῶ, κύριε Σαρζάν, εὐχαριστῶ, ... ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ συνεκινήθημεν ἀπὸ τὴν προσφορὰν σου, ἀλλ' ἐννοεῖτε ὅτι, ἐὰν ἐδεχώμεθα, ἠθέλαμεν μεταβάλλει μόνον πιστωτὴν καὶ ἀργὰ ἢ ταχέως, ἔπρεπε πάντοτε νὰ διαθέσωμεν τὰς τετρακοσίας ταύτας χιλιάδας φρόγκων... Ἄς μὴ διμιλήσωμεν πλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰμὴ μόνον νὰ σᾶς ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην μας (ὁ Σαρζάν ὑποκλίνεται. Ἡ Λουκία ἐπαραλαμβάνει τὸ ἱργόχειρόν της. Ὁ Διδιέ καὶ ὁ Μαρτὴν ἀμηχαροῦντες ὀλίγον θεωροῦσιν ἀλλήλους).

ΔΙΔΙΕ.

Καλῶς... τότε ἡ ὑπόθεσις...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Συνεβιάσθη.

ΔΙΔΙΕ.

Ἐξέρχομαι... Ἄλλ' εἰπῆτε μοι, Σαρζάν, ἐλέγχετε ὅτι θὰ ἀνχωρήσητε... δὲν ὑπομένω νὰ φύγετε δίχως νὰ δειπνήσητε μεθ' ἡμῶν.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἐφοβούμην μήπως...

ΔΙΔΙΕ.

Ἄ! μπᾶ! τί λέγεις, φίλε μου;

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἐν τούτοις ἂν ὁ κ. δὲ Σαρζάν ἔχη ὑποθέσεις; ..

ΔΙΔΙΕ.

(Γελῶν). Ἐλα δά! Εἰς τὴν τιμὴν μου θὰ εἴπωσι ὅτι τὸν ἐκδιώξεις.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἐγώ; Ὁχι δά! (τῷ Σαρζάν). Κύριε δὲ Σαρζάν, ἐὰν ἔχητε τὴν διάθεσιν νὰ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν τοῦ συζύγου μου; ...

ΣΑΡΖΑΝ.

(Κατ' ἰδίαν). Ἄ! εἶναι πολὺ... μένω (ὀψηλοφώνως). Μὰ

τὴν ἀλήθειαν, κυρία, μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιστῶ εἰς τό-
σας ἐπιμόνους πικρακλήσεις.

MARTINOS.

(*Κατ' ἰδίαν*). Πόσον καλὰ ἔκαμα νὰ στείλω νὰ φορέσῃ ἡ
γυναῖκά μου τὸ κφεδί της φόρεμα !...

ΔΙΔΙΕ.

Λαιπὸν σᾶς ἀφήνω... τώρα ἔρχομαι Λουκία (*γαμηλοφώ-
τως*). Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἴσως ἔκαμες καλὰ... ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐ-
δεχόμην... (*ὕψηλοφώτως*). Ὑγιαίνετε, Σαρζάν, ὁ Μαρτῖνος
θὰ εἶναι ἐδῶ νὰ σᾶς κρατήσῃ συντροφιά. (*ἀναχωρεῖ*).

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Κατ' ἰδίαν*). Ἐλπίζω νὰ μὴν ᾔηται διὰ πολλὴν ὄραν.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Λουκία, Μαρτῖνος καὶ Σαρζάν.

(Ἡ Λουκία ἐργάζεται, ὁ Σαρζάν κάθεται σιωπῶν, ὁ Μαρτῖνος ἀ-
μχανῶν βυθίζει τοὺς δακτύλους εἰς τὴν ἴδραν του).

MARTINOS.

Τώρα ὅτε ἤρχεσθε κ. Σαρζάν, ἐγελάτε... πόθεν ἡ τόση
σας εὐθυμία ;

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἐνεκα τοῦ ὑπηρετοῦ ἐγέλων, ὁ ὁποῖος ἤθελε καὶ καλὰ
μ' ὄλην τὴν δύναμίν του νὰ φωνάζῃ : ὁ κ. Σαβαρκάν !

MARTINOS.

Ἄ ! εἶναι ὁ Κριμπανίτης, ὁ ἀκόλουθός μου.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς συγχαρῶ... Χρεωστεῖτε νὰ μὲ
τὸν δώσητε, θὰ μὲ διασκεδάζει.

MARTINOS.

Ἡ γυναῖκά μου εἶναι τρελλή δι' αὐτόν.

ΣΑΡΖΑΝ.

Τέλος πάντων... Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ σύζυγός σας ; Δὲν
τὴν εἶδα.

MARTINOS.

Στολίζεται... πρόκειται νὰ βάλῃ ἓνα ὄρσιότατον φόρεμα
καφεδί.

ΣΑΡΖΑΝ.

Καφεδί ! εἶναι ὄρσιον χρωμα... ἦτο τοῦ συρμού πρὸ ἐνός
ἔτους.

MARTINOS.

ἦτο ; Καὶ τώρα ;

ΣΑΡΖΑΝ.

Τώρα ! ἶ, τώρα φοροῦν ὅλο οὐρανὶ χρωμα.

MARTINOS.

(*Κατ' ἰδίαν*). Ἄ ! ἀλήθειαι καὶ ἡ Ἀλίκη ἔχει οὐρνὶ φό-
ρεμα. (*μικρὰ σιγή*). Ἐπιτρέψατέ με, ἔρχομαι ἀμέσως, ἐλη-
σμόνησα νὰ... (*κατ' ἰδίαν*). Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εἰπῶ
τῆς γυναίκός μου νὰ βάλῃ τὸ οὐρανὶ φόρεμά της. (*ὕψηλο-
φώτως*). Μὴν ἀνυπεμονεῖτε, θὰ ἔλθω ἀμέσως.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἀλλά...

MARTINOS.

Πέντε λεπτὰ, μόνον πέντε λεπτὰ. (*ἀναχωρεῖ*).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

Λουκία, Σαρζάν.

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Εἰρωνευόμενος καθ' ὄλην ταύτην τὴν σκηνήν*). Ἠξιούρετε,
κυρία, ὅτι εἶσθε ἀνηλεῆς πρὸς ἐμέ ;

ΛΟΥΚΙΑ.

(*Θέλουσα νὰ ἐγερθῇ*). Κύριε ! . . .

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἐχετε ἄδικον νὰ μὴ θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε, κυρία ! ..

ΛΟΥΚΙΑ.

Σᾶς εἶπον, κύριε, ὅτι θὰ μοὶ ἦτο κοπιῶδες νὰ σᾶς ὑποδέ-
χωμαι εἰς τὸ ἐξῆς... καὶ ἐκπλήττομαι διότι ἐλησμόνησατε..

ΣΑΡΖΑΝ.

Δὲν ἐλησμόνησα τίποτε, κυρία...

ΛΟΥΚΙΑ.

Τότε δικτὶ ἐπκνήλοχτε; Μήπως ἔπραξέ τι ἀξιόμιμπτον, Μήπως ἔκκαμά τι διὰ νὰ ἐλκύσω τοὺς ἐξευτελισμοὺς σας;

ΣΑΡΖΑΝ.

Πῶς; Ὀνομάζετε ἐξευτελιστὸν τὴν ἐκφρασιν τοῦ ἀληθεστέρου ἔρωτος, τοῦ εἰλικρινεστέρου...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἀκόμη!... ἀλλ' ἐὰν ἦναι ἀληθὲς τοῦτο, εὐθὺς ὡς ἐβλέπχτε τὴν θλίψιν ἣν μὲ προξενούσιν εἰ λόγοι σας, ἠθέλατε σιωπήσει ἀμέσως. Ἐὰν μὲ ἠγαπήτε, ἠθέλατε προσπαθεῖ νὰ ἐλκύσητε τὰ αἰσθήματά μου καὶ δὲν θὰ ἐλησμονεῖτε ὅτι ὁ σύζυγός μου σᾶς ἀποκαλεῖ φίλον του..

ΣΑΡΖΑΝ.

Αὐτὸς φίλος μου; λησμονεῖτε λοιπὸν καὶ σεις ὅτι σᾶς ἠγάπων πολὺ πρὶν σᾶς γνωρίσει οὗτος; Ἐὰν ἀπεριφθῆν παρ' ὑμῶν, εἶναι ἐξ αἰτίας τούτου. Ἐὰν ἀπὸ ἐπτὰ ἐτῶν ἤδη μὲ συντρίβετε τὴν καρδίαν διὰ τῆς περιφρονήσεώς σας, εἶναι ἐξ αἰτίας τούτου... πάντοτε ἐξ αἰτίας του... Προσιζατε, Λουκία, προσέξατε... Μοὶ ἐπέρχονται στιγμαὶ ὅτε ὁ ἔρωσ μου μεταβάλλεται εἰς μῖσος... ὅτε μὲ φρίνεται ὅτι μισῶ καὶ σᾶς ἀκόμη... ἀλλὰ παρφερόμαι... ἂ; ὀμιλήσωμεν ψυχρῶς.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ὅχι, ὄχι, προτιμῶ νὰ σᾶς βλέπω οὕτως, εἷος εἶσθε, δηλαδὴ ἄνθρωπον πλούσιον, αἰσχυνόμενον διότι ἀπηντήσατε ἐκ τύχης γυναῖκα ἣν δὲν ἠδυνήθητε νὰ περιφρονήσητε ὡς τὰς ἄλλας. Προτιμῶ νὰ βλέπω τὴν ὑπερηφάνειάν σας ἐξκνισταμένην κατὰ τῆς περιφρονήσεώς μου... τοῦτο ὑποστηρίζει τὴν περὶ ὑμῶν γνώμην μου. Κύριε Σαρζάν, εἶσθε ἄνευ καρδίας... Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤδη ἠθελήσατε νὰ μὲ ἐκθέσητε... εὐτυχῶς ὅτι ἔσχον τὸ θάρρος νὰ σᾶς εἶπω κατὰ πρόσωπον ὅτι σᾶς ἐγνώριζα... Ἄ! δὲν μοὶ τὸ ἐσυγχωρήσατε... Καὶ τώρα ἀκόμη ἠρνήθητε τὰς ὑπηρεσίας σας, διότι ἐγίνωσκον τὸ ἐλατῆριον αὐτῶν... Ὁ σύζυγός μου χρεώστης σας; Ἄ! Κῦ-

ριε, δι' ἐξυπνον ἄνθρωπον, τὸ παίγνιδιόν σας εἶναι ἀδέξιον καὶ θὰ ἐξεπληττόμην πῶς προῆλθεν ἀπὸ σᾶς, ἂν δὲν ἦτο τόσοσ χαμερπές...

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἀρκεῖ. Δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς ἴδω τοιαύτην Λουκία... διότι τῆ ἀληθείᾳ, ἂν μία λέξι; ἐλπίδος μοὶ ἐδίδετο, ὁ σύζυγός σας εἶχεν ἀκόμη ἐλπίδα νὰ ἀποφύγη τὴν ἀτιμίαν.

ΛΟΥΚΙΑ.

Τί ἐννοεῖτε;

ΣΑΡΖΑΝ.

Τοῦλάχιστον θὰ μοὶ ἀποδώσητε ταύτην τὴν δικαιοσύνην, θὰ ὀμολογήσητε δηλαδὴ, ὅτι ἔκαμα ὅ,τι ἠδυνάμην διὰ νὰ τὸν σώσω...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἐξηγηθῆτε, κύριε... Ἡ ἀτιμία τοῦ συζύγου μου; Τί λέγετε;... Ἠξεύρετε ὅτι ὀμλεῖτε περὶ τοῦ Παύλου Διδιέ, τοῦ τιμιωτέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου; ...

ΣΑΡΖΑΝ.

(Καθήμενος). Κυρία! Ὁ Παῦλος Διδιέ θὰ κάθηται αὐριον, ἐὰν θελω, εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κκυργοδικεῖου.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἐγείρουσα τοὺς ὄμους). Ἄ! Εἶσθε ἄφρων ἐὰν νομίζχτε ὅτι μὲ τρομάζετε... Τὰ χρήματα ταῦτα, τὰ ὅποια λαμβάνει οὗτος ἀπογυμνῶν τὸ τέκνον του, ἀποδεικνύουσι σαφέστατα ὅτι ὁ Παῦλος Διδιέ πρὸ παντός θέτει τὴν τιμὴν, τὴν ὅποιαν σεις τόσοσ εὐκόλως νομίζετε ὅτι τοῦ ἀφχειρεῖτε.

ΣΑΡΖΑΝ.

Καὶ ἐὰν τὰ χρήματα ταῦτα δὲν τῷ ἀνίκηωσιν;

ΛΟΥΚΙΑ.

Τί λέγετε;

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἐὰν διαθέτων αὐτὰ κατεχρῆτο ἱερὰν παρκαταθήκην;

ΛΟΥΚΙΑ.

(Μετά τινα σιωπὴν πορευομένη πρὸς τὴν θύραν). Τῆ ἀληθείᾳ, δὲν ἠξεύρω διὰ τί κάθημαι καὶ σᾶς ἀπαντῶ.

ΣΑΡΖΑΝ.

Τὰ χρήματα ταῦτα, κυρία, ἦσαν μέρος τῆς περιουσίας τοῦ κ. Βιλλενέβ.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἐπαγερχομένη). Εἶναι ἀληθές. Ὁ κ. δὲ Βιλλενέβ ἀναχωρῶν διὰ ταξείδιον, ἐνεπιστεύθη μίαν ἡμέραν πρὸς τὸν σύζυγόν μου ποσότητα τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων καὶ ὁ Διδιὲ τῷ ἐνεχείρισεν ἀπόδειξιν διαλαμβάνουσαν: «Διὰ τοῦ παρόντος δηλοποιῶ ὅτι ἔλαβον παρὰ τοῦ κυρίου Βιλλενέβ τετρακοσίας χιλιάδας φράγκων ὡς παρακαταθήκην». Ἀλλ' ὅτε ἐγεννήθη ἡ θυγάτηρ μου, ὁ κ. Βιλλενέβ, ὁ ἀνάδοχος τῆς, ὄν ἐν τῇ ἐπιθανατίῳ κλίνη του, ἐκάλεσε τὸν σύζυγόν μου καὶ τὸν εἶπε «Παῦλε, ἀκυρῶ τὴν ἀπόδειξιν σου· αἱ τετρακοσὶ χιλιάδες φράγκων εἶναι ἰδικαί σου». Ἴδου, κύριε, πῶς ταῦτα τὰ χρήματα ἀνήκουσιν εἰς τὸν σύζυγόν μου· ἰδοὺ πῶς ἡ ἀπόδειξις δὲν ὑπάρχει.

ΣΑΡΖΑΝ.

(Ἐξάγων χάρτην ἐκ τοῦ θυλακίου του). Ἴδου κυρία ἡ ἀπόδειξις.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἡ ἀπόδειξις;

ΣΑΡΖΑΝ.

Πᾶν ὅ,τι μὲ διηγῆθητε μὲ ἐξηγεῖ τώρα διὰ τὸ κ. Βιλλενέβ εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς ἕνα ἀνεψιόν του, —ἀρκετὰ κκλὸν ἄτομον ἄλλως τε, —ὅστις ὑπῆγε νὰ παρασιτῇ κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς, νὰ ζητήσῃ ἐντὸς τῶν ἐγγράφων του καὶ νὰ τὸν ἐγχειρίσῃ τοῦτο. Ἦθελε, φαίνεται, νὰ τὸ σχίσῃ, ὡς τὸ ὑπεσχέθη εἰς τὸν πτωχὸν Διδιέ, ἀλλὰ... ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ βάλῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ κατηραμένον αὐτὸ χαρτί· ἀδύνατον ὡσαύτως νὰ γράψῃ τι διὰ νὰ διακηρύξῃ ὅτι δὲν τῷ ὤφειλε τὸ ἐλάχιστον, διότι ὁ θάνατος δὲν τῷ ἀφῆκε καιρὸν. Ἀλλ' ὑμεῖς, κυρία, θὰ ἐννοήσατε ἴσως διατὶ τὸ πολυτίμον τοῦτο χαρτίον δὲν ἀνευρίθη, ὅταν μάθητε ὅτι ὁ ἀνεψιὸς ἐκεῖνος ἦμην ἐγώ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἦμεῖς; Τῷ ὅτι... ἐννοῶ τώρα... εἰσθε ὁ κληρονόμος τοῦ κ. Βιλλενέβ καὶ ἐπειδὴ ἔχετε τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, κερδί-

ζετε τὰς 400,000 φράγκων. Ἦθέλατε νὰ ἦσθε πιστωτὴς τοῦ συζύγου μου... καὶ τώρα, ἔχοντες τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, θὰ τὸν ἐνάξετε.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ὅχι, κυρία. Ἐάν ἡ ἀπληστία μὲ ὤθει, δὲν ἤθελον περιμένει καὶ ὁ σύζυγός σας ἐναγόμενος, ἤθελε κκτστραφῆ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Τί θέλετε λοιπὸν τότε; (ὁ Σαρζάν σιωπᾷ). Ἐμπρός, κύριε δὲ Σαρζάν.. Εἶναι παιγνίδιον, πῶς; Θέλετε μὲ νὰ φοβίσετε; (ὁ Σαρζάν σιωπᾷ). Ὑπῆρξα ὑπερήφανος, ἀγέρωχος πρὸς ὑμᾶς, ἔπρεπε νὰ λάβω τοὺς λόγους σας ὡς παιδιάν... θέλετε νὰ μὲ τιμωρήσητε. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἠξεύρετε κκλῶς ὅτι ὁ Διδιὲ εἶναι ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (ὁ Σαρζάν σιωπᾷ). Θὰ μοὶ ἀποδώσητε αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν, λέγων τῷ Διδιέ: "Α! ἐγέλασθαι πολὺ ἐν ἀπουσίᾳ σου... ἐφόβισα τὴν σύζυγόν σου, τὴν ὠμίλησα διὰ κκκουργοδικεῖα... διὰ... ἀλλὰ ἀποκριθῆτε μοι λοιπὸν, κύριε Σαρζάν, ἀποκριθῆτέ μοι...

ΣΑΡΖΑΝ.

(Ἀπαθῶς). Εἰς τί θέλετε νὰ σθ; ἀπαντήσω ;.. Ὅ,τι σθς εἶπον εἶναι σπουδαῖον. Ἀπὸ ἔτους ἤδη ἀνυπομόνως περιέμενον τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ Διδιέ, ἦν μοὶ ἔστειλε σήμερον τὴν πρωίαν. Ἀπὸ σήμερον πληρόνονται οἱ πιστωταί, τὸ ἔσπερας δὲν θὰ μείνῃ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν ἀπὸ τὰς 400,000 φράγκων... καὶ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θέλει γείνη γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα δὲν ἀνήκον τῷ Πάυλῳ Διδιέ... Ἀρχίζετε νὰ ἐννοήτε, κυρία, ὅτι δὲν πρόκειται πλέον περὶ χρεῖους, οὔτε περὶ χρεωκοπίας, ἀλλὰ περὶ κλοπῆς.

ΛΟΥΚΙΑ.

Κύριε.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἀλλὰ αὐτὸ πρέπει νὰ σθ; κολακεία! Βλέπετε ὅτι προτιμῶ νὰ μὲ ἀγαπήσητε, παρὰ νὰ ἐκδικηθῶ οὕτω διὰ τὴν περιφρόνησίν σας.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἰκετεύουσα). ὦ! ὄχι, κύριε, ὄχι! δὲν θὰ τὸ κόμιστε...

Θὰ διαπράξετε ἀνανδρον κακούργημα... Ὑπῆρξα σκληρὰ πρὸς ὑμᾶς, ἀδικος, πιθανόν.. Σὰς ζητῶ συγγνώμην γονυκλι- νῆς. Μὴ γίνεσθε περσίτιος νὰ ἀπωλεσθῆ εἰς ἀθῶος.

ΣΑΡΖΑΝ.

(Χαμηλοφῶνως). Μία λέξις σας δύναται νὰ τὸν σώσῃ.

ΛΟΥΚΙΑ.

ὦ ! Μὴ τρομάζετε, κύριε.

ΣΑΡΖΑΝ.

(Ἐχειρόμενος). Τότε σεις εἶσθε ἥτις τὸ ἠθελήσατε.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Διδιέ.

ΔΙΔΙΕ.

(Εἰσέρχεται μὲ ἀρθοδέσμην εἰς τὴν χεῖρα). Οὔφ, ἔτρεξα γονυκλικά μου, ἀλλὰ δὲν εἶναι λάθος μου, εἶχα λησμονήσει... τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς σου... Ἐπρεπε νὰ βασανισθῶ ὀλίγον διὰ τοῦτο... Ἐτρεξα ὅλην τὴν πόλιν, τίποτε... τίποτε ἀξιόν σου. Ἡρχόμην κατεντροπιεσμένος, ὅτε εἰς ἓνα κῆπον παρε- τήρησα αὐταῖς ταῖς βιδύλαις... ταῖς φέρω, καί... Θεέ μου, τί ἔχεις λοιπόν, πόσον εἶναι ὠχρὰ ;

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἐγώ ;

ΣΑΡΖΑΝ.

Εἶναι ἐξ αἰτίας ἐνὸς νέου τὸ ὅποιον διηγούμην εἰς τὴν Κυρίαν καὶ τὸ ὅποιον τὴν συνεκίνησε πολὺ. Διατείνονται ὅτι ὁ τραπεζίτης Ὀλιξ ἐχρεωκόπησε καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ ἐξωτε- ρικὸν διὰ νὰ σωθῆ... Μήπως εἶχατε χρεώγραφα παρ' αὐτῶ ;

ΔΙΔΙΕ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι... Καὶ ἔφυγεν ;

ΣΑΡΖΑΝ.

Μήπως ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ καλλίτερα ;

ΔΙΔΙΕ.

Κατόπιν χρεωκοπίας ;

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἐνίοτε ἡ χρεωκοπία ἐπιφέρει τρομερὰ δυστυχήματα.

ΔΙΔΙΕ.

Ἐστὼ... Ἀλλ' ὅταν πρόκηται νὰ ἐκλέξῃ τις μεταξὺ φυγῆς καὶ θανάτου, δὲν φεύγει, αὐτοχειριάζεται. (Ἡ Λουκία ἐκβά- λει κραυγὴν πνιγεράν καὶ ρίπτεται εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Διδιέ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Μαρτῖνος.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Σὺ ; ἀναγγέλλω τὴν γυναῖκα μου.

ΣΑΡΖΑΝ.

(Ἐνθόμως). Ναί ; Καλὰ λοιπόν... εὐχαριστήσατέ τὴν ἐκ μέρους μου.. Κατεπέγυσα ὑπόθεσις, τὴν ὅποιαν ἐλησμονήσα, μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀναχωρήσω ἀμέσως. Κυρία... Κύριοι...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Κατ' ἰδίαν). Κρῖμα στὸν κόπον μου ποῦ τὴν ἔκαμά νὰ φορέσῃ τὸ οὐρκνὶ τῆς φόρεμα !

Ἡ αὐλαία καταπίπτει.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Αἴθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ Διδιῆ καὶ Μαρτίνου εἰς Παρισίους. Εἰς τὸ βάθος δευτέρα αἴθουσα... Προτοιμασίαι ἐορτῆς .. Δεξιόθεν ἰδραὶ ἀνάκλιτρα καὶ κάτοπτρον, ἀριστερόθεν διβάνιον. Εἰς τὸ βάθος θύραι, καὶ ἕτεραι πλαγίως... καθίσματα κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Διδιῆ καὶ Μαρτίνος.

(Ὁ Διδιῆ κάθηται ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ φαίνεται ἀναπαυόμενος, ὁ Μαρτίνος δίδει διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας).

MARTINOS.

Ναί ! εὐγε, ἄνθη.. φῶτα πολλά... βάλετε τραπέζια παιγνιδίου εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον (καταβαλῶν). "Α ! θὰ εἶνε ἐξίσσιον. Ἡ Ἀλίχη θὰ εἶνε θελκτικωτάτη (τῷ Δεδιῆ). Εἶδες τὴν ἐνδυμασίαν της... Αἶ... τί νόστιμος, τί χαρίεσσα... τέσσεραις φοραῖς ἀπὸ τὸ πρῶν πῆγα εἰς τὴν βράπτριαν... Τριανταφυλλί φόρεμα μὲ πτερὰ καὶ δαντέλλαις... στολίσματα λογγῶν λογγῶν... Τὴν περοῦκάν της τὴν ἔκαμα εἰς τοῦ Παττόν... Ὅλοι οἱ νέοι θὰ τρελλαθοῦν... (ἴσται βλέπει τὸν Διδιῆ μετὰ πορησίας, καὶ ἐγείρει τοὺς ὤμους). Θίλεις νὰ σοῦ εἶπω, Διδιῆ, τὴν ἀλήθειαν; εἶσσι ἀνόητος.

ΔΙΔΙΕ.

(Ἀναρήφων). Νομίζεις; πιθανόν.

MARTINOS.

"Ὅχι πιθανόν... εἶνε βέβαιον... Ἀπὸ ἑξ μηνῶν ὅλα μᾶς συντρέχουσι καὶ πράγματα καὶ συμβάντα, τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ μᾶς βοηθῶσι πῶς νὰ εὐτυχήσωμεν... Δὲν εἴχομεν οὔτε λεπτόν... καὶ ἰδοὺ σήμερον πλησιάζομεν νὰ γίνωμεν πλούσιοι... Δὲν βλέπεις... εἶχες σπῆτι εἰς τὸ Κου-

δράϊον καὶ τώρα ἔχεις εἰς τὰ Παρίσια... ὁ Γαΐδαρός σου ἔγεινεν ἄλογον... Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας μᾶς περιγελοῦσαν, τώρα μᾶς φέρονται μὲ τὰ γλυκύτερα μεδιόματα... Ἡ Ἀλίχη μου ποῦ ἤρχισε νὰ ξεπέφτη, τώρα ἔχει ἓνα πλῆθος ἐραστῶν... καὶ σὺ λυπῆσαι... καὶ σὺ σκυθρωπάζεις; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν καταλαμβάνω τίποτε· ἀλλὰ διάβολε, τίσαις φοραῖς; σὲ λέγω ὅτι εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος εἰς τὴν γῆν ἄνθρωπος καὶ πρέπει νὰ ἦσαι εὐθυμος.

ΔΙΔΙΕ.

Εὐθυμος ! εὐτυχής !.. Ὅχι, Μαρτίνε, δὲν εἶμαι διόλου εὐτυχής !..

MARTINOS.

"Α ! εἶσσι τρελλός...

ΔΙΔΙΕ.

Μὲ ὀμιλεῖς περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡμῖν κατεστραμμένοι ἄνευ φίλων... καὶ ἐν τούτοις τὸν καιρὸν ἐκείνον τὸν ἐνθυμοῦμαι καὶ λυποῦμαι, Μαρτίνε, ἐπεθύμουν νὰ ἡμῖν πάλιν εἰς τὸ Κουδράϊον... ἐντὸς τῆς μικρῆς ἐκείνης οἰκίας ἣ ὅποια ἔχανετο μέσα εἰς τὰ δάση... Ἀχ, ἐκεῖ φίλε μου, ἡ σύζυγός μου μὲ ἐμειδίει, μὲ ἐνεθάρρουνε, ἐκεῖ, Μαρτίνε, ἡ σύζυγός μου, ἡ σύζυγός μου, μὲ ἠγάπα.

MARTINOS.

Καὶ μήπως τώρα δὲν σὲ ἀγαπᾷ; δὲν σὲ προσμειδιᾷ πλέον; "Α ! μὲν, μὴ μὲ λέγῃς αὐτὰ, θὰ μὲ θυμώσης... σὲ εἶπα, βρέ, ὅτι κανεὶς δὲν ἀγαπᾶται ὅσον σὺ.

ΔΙΔΙΕ.

Θὰ μὲ ἐξηγήσης τότε τὴν θλίψιν, τὴν ὠχρότητα τῆς Λουκίας; Θὰ μὲ ἐξηγήσης τότε τὰ δάκρυα ἅτινα πολλάκις τῆς ἐκρεύγουσιν; καὶ ὅταν θέλω νὰ τὴν ἐρωτήσω, ὅταν τὴν ἰκετεύω νὰ μὲ εἴπῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης της, θὰ μὲ ἐξηγήσης, διατὶ μὲ ἀποφεύγει; διατὶ δὲν θέλει νὰ μείνῃ πλησίον μου; Τί τὴν ἔκαμα;.. τίποτε... καὶ ὅταν μὲ βλέπῃ ὑποφέροντα, διατὶ αἱ φιλόστοργοι ὄρμαί της καταστέλλονται ἀμέσως; Μαρτίνε, δὲν θέλω πλέον, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω οὕτως, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ λάβω μὲ τὴν Λουκίαν μίαν τελειοτικὴν ἐξήγησιν... ἐξερεύνησα σήμερον ἅπαν τὸ παρελθόν μου

καὶ δὲν εὔρον τί ἐλέγχον με... ὥστε ἡ Λουκία δὲν ἔχει τί διὰ νὰ μὲ μεφθῇ, ἄλλως τε εἶμαι τρελλός... Τὴν μικρὰν μας κόρην Παυλίαν, καὶ αὐτὴν ἀκόμη φαίνεται ὀλιγώτερον ὅτι ἀγαπᾷ, ὡς καὶ αὐτὴν ἢ ὅποια κλαίει ὅταν βλέπῃ καὶ τὴν ἀπωθοῦσι. "Ω! ὄχι, ὄχι... θὰ μάθω πόθεν προέρχεται ἡ ψυχρότης αὐτῆ τῆς Λουκίας, πρὸς πᾶν ὅ,τι μέχρι σήμερον ἀπετέλει τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς...

MARTINOS.

(Ἐν ἐξάψει). Καλὰ, λοιπὸν, καὶ ἐγὼ σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶσαι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος... ἄφρων, κακός... σκληρός... καὶ ὅτι σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τῶν στενοχωριῶν τῆς γυναικὸς σου.

ΔΙΑΔΕ.

Ἐγὼ;

MARTINOS.

(Ἐν ἐξάψει). Μάλιστα, σὺ... μόνος σὺ, ὁ ὅποιος κατήντησες φαντασιώδης... μελαγχολικός... σκοτεινός... Μόλις κουνίσῃ ἡ Λουκία καὶ νάσου σὺ ἀπ' ὀπίσω τῆς... Ἡ Λουκία βεμβάζει... νάσου πάλιν, θέλεις νὰ ἔμβῃς ἕως μέσα εἰς τὸ μυαλό τῆς, τὸ ὅποιον πολλακις σκέπτεται τὰ πλέον μικρὰ πράγματα καὶ τὰ ὅποια φαίνονται βρυνὰ ἔς τὰ μάτια σου... καὶ νὰ σου διὰ τῆς βίας τὴν ἐξάπτεις, καὶ ἐρεθίζεις τὰ νεῦρα τῆς. Δὲν βλέπεις, βρέ, πῶς αἱ γυναῖκες εἶνε πουλιὰ ἐλευθερὰ, σὺ δένῃς τὰ πόδια των καὶ θέλεις νὰ πετάξουν στὰ ψυλά... Εἶσαι χάχας, Διδιέ! Γιὰ νὰ σὲ πῶ, ἀκολούθησε τὸ παράδειγμά μου. Ἐγὼ ὅταν νυμφεύθηκα, ἡ Ἀλίκη ἦτο πάντοτε μελαγχολικὴ, διότι ἡ οἰκογένειά τῆς ἦτο ἡ πλέον στενάχωρη οἰκογένεια τοῦ κόσμου... Ἄμα ὅμως τὴν ἐνυμφεύθηκα, τὴν ἀνοιξά τὸ κλουβί τῆς, καὶ τῶρα τὴν βλέπεις τραγωδεῖ καὶ ὀλονὲν παχαίνει... (ἀμφότεροι ἐτακομβῶσιν ἐπὶ τῆς θερμάστρας). Σὲ τὸ ἐπαναλαμβάνω.. Διδιέ, μόνος σὺ εἶσαι αἴτιος τῆς μεταβολῆς τῆς Λουκίας...

ΔΙΑΔΕ.

(Χαίρων). Ἀληθῶς... πιστεύεις! αἶ;... Ἄ! εὐχαριστῶ, Μαρτῖνε, εὐχαριστῶ... Αὐτὸ μὲ κάμνει καλὸν, ἂν ἦνε ἀλήθεια ὅ,τι μὲ λέγεις.. Μάλιστα, ἔχεις δίκαιον... Θέλω νὰ ἦναι εὐτυχὴς ἡ Λουκία! Ἀπόψε ἔχομε χορὸν;...

MARTINOS.

Εἰς ἡμισὴ ὥρα οἱ προσκεκλημένοι θὰ εἶναι ἐδῶ, δὲν ἐνεδύθῃς ἀκόμη ἐσύ... λοιπὸν τί περιμένεις;

ΔΙΑΔΕ.

(Καθ' ἑαυτὸν). Μάλιστα, μάλιστα, ἔχεις δίκαιον... "Ω!.. Εὐχαριστῶ, Μαρτῖνε, δὲν ἤξεύρεις πόσον καλὸν μ' ἔκαμες. (ἐξέρχεται τρέχων).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Μαρτῖνος, εἶτα Καμπανίτης.

MARTINOS.

Εἶνε ἀφηρημένος... τὸν θαρρῶ ζηλότυπον... Ζηλότυπος!.. τί τρομερὰ λέξεις... (κάθηται δεξιόθεν). Μὰ τὴν πίστιν μου, πρέπει κανεὶς νὰ τὸν λυπῆται μᾶλλον παρὰ νὰ τὸν κατηγορῇ.. ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρά μου, δὲν σκέπτεται ὡς ἐγὼ... Ἄ! ἂν ὅλοι οἱ σύζυγοι ἔκαμνον ὅτι ἐγὼ, ἂν ὅλοι μετεχειρίζοντο τὰς γυναῖκάς των μ' αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνην... μ' αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν... ἀλλ' ὄχι αὐτοὶ θέλουσι νὰ τοὺς ἀγκυλώσιν καὶ νὰ ἦναι τύραννοί... Ἐστὴν τιμὴν μου, τοὺς λυποῦμαι. (βλέπει διαβαλόντα ἐκ τοῦ βάθους τὸν Καμπανίτην). Καμπανίτη, Καμπανίτη!..

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Ἐκ τοῦ βάθους). Δὲν ἔχω κχιρὸν, κύριε, εἶναι τόσος κόσμος εἰς τὸ μικρὸ τὸ σκλόνι...

MARTINOS.

Ἐλα ἐδῶ, τιποτένιε.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Πλησιάζων). Τιποτένιος;...

MARTINOS.

Ἄκουσε...

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Διὰ μέσου τῶν ὀδόντων). Τιποτένιος... Ἄ!!

MARTINOS.

Τί λέγεις; Βρέ.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Τί λέγω ; ἐγώ ; τί θα πῶ. Τίποτε τίποτε...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Πές μου, Καμπανίτη, τί κερδίζεις κοντά μου ;

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Με πληρόνετε τριάντα φράγκα τὸν μῆνα, πλούτιμο ; ροῦχα καὶ φῶς.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Εἶσαι εὐχαριστημένος.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Ὅχι κύριε, ἀξίζω περισσότερα, καὶ ἂν δὲν εἶχα κάτι μικρὰ κέρδη... δὲν θὰ ἤμποροῦσα ποτὲ νὰ ζήσω.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Τί κερδίζεις ; ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ κέρδη ;...

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Τί κερδίζω ;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Μάλιστα.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Γελῶν βλακωδῶς). Κερδίζω... Κερδίζω.... Ἔ ! ὅσα τύχει.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Τρίβων τὰς χεῖρας του). Κι τὰ μικρὰ σου κέρδη βεβαίως αὐτὰ θὰ εἶνε ἀπὸ τὰ χρήματα ποῦ σὲ δίδουν γιὰ νὰ μάθουν, ἂν ἡ κυρία σου εἶνε σκληρὰ ἢ ὄχι... Ἔ ! ;

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Γελῶν). Καὶ ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἄλλα.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Τί κερδίζεις ; γιὰ νὰ δώσης ἓνα πουλάκι.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Ἐνα πουλάκι ;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Μάλιστα ἓνα πουλάκι.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγορὰ, κύριε, εἶνε καὶ καλὰ καὶ ἄσχημα πουλάκια.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἀνόητε, δὲν σὲ ὀμιλῶ γιὰ πουλιὰ πετάμενα, ἢ λέξεις πουλάκι σημαίνει γραμματάκι.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Γραμματάκι ;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ναὶ, γραμματάκι ἐρωτικό.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Ἄ ! θέλεις νὰ πῆς... ραβασάκι.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Σωστά... ραβασάκι... (κατ' ἰδίαν) ἔχει πνεῦμα ὁ ἀνόητος.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Σὲν κι' αὐτὰ ποῦ δίδει ὁ κ. Σαρζάν.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ὁ Σαρζάν... ὁ Σαρζάν (γελῶν δυνατὰ) ; πῶς ἕως εἰς αὐτὸν ἐφθάσαμεν, καὶ αὐτὸς τσακώθηκε... Ἄ ! Ἀλίκη, αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα σου κατάρκτησις... Ἐπειτα εἶνε τόσον ὠραῖα ἡ γυναικοῦλά μου... Ἄ ! δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶνε ὠραῖα ἡ νουνά σου ;...

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Ἄ, μάλιστα, κύριε (ὁ Μαρτίνος τῷ δίδει νόμισμα). Εὐχαριστῶ, Κύριε.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Χαίρων). Λέγεις λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Σαρζάν σὲ δίδει χρήματα διὰ νὰ δίδης κρυφὰ τὰ γράμματά του εἰς τὴν γυναικα μου ;

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Παναγία μου, τί ζῶον ποῦ εἶμαι, ἀφοῦ τόσον φαίνεται πῶς σὲ εὐχαριστεῖ αὐτὸ ἐγὼ δὲν βλέπω γιατί νὰ σὲς τὸ κρύπτω.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ γίνεται τοῦτο ;

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Γελῶν). Μάλιστα, κύριε, εἶνε κάμποσος καιρός.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Bravo.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Καὶ κερδίζω δέκα φράγκα ἀπὸ κάθε πουλάκι.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Εἶνε ὀλίγον, ἀλλὰ σὺ θὰ κερδίζεις ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν ἐπιστολῶν.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

"Ὅχι, κύριε, ἀλλ' ἂν παρακαλοῦσατε τὴν νουνά μου νὰ τὸν ἀπκντῆ...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Τί;

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

"Ἐπειδὴ ὁ κ. Σαρζάν μὲ ὑπεσχέθη τὸ διπλοῦν γιὰ κάθε ἀπάντησι.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Κυτεργάρη, δὲν ξεύρεις βρὲ, ὅτι ἡ γυναίκα μου λαμβάνει γράμματα ἀλλὰ δὲν ἀπκντῆ!

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

"Ἀχ. Κύριε, ἐνῶ τῆς εἶνε τόσο εὐκόλον νὰ τὸ κάμη, διατὶ θέλει καὶ μὲ ζημιώνει.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Καλὰ, ἀκουσον... Εἴκοσι φράγκα θὰ ἔχει; ἀπὸ ἐμὲ ἂν θέλης νὰ μὲ δώσης τὸ πρῶτον γράμμα ποῦ θὰ σὲ δώση...

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Καὶ δὲν θὰ πῆτε τίποτε;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

"Ἀπολύτως τίποτε... ἡ γυναῖκά μου δὲν θὰ τὸ μάθη.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(Πλησιάζων). Σύμφωναι τὸ λοιπὸν, κύριε... ἀλλὰ δὲν θὰ βάλετε φυτήλιχ... Εἴσθε πολὺ καλὸς καὶ δὲν θὰ μὲ κάμπετε νὰ χάσω τὰ μικρά μου κέρδη...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

"Ἐννιά σου... πήγαινε, πήγαινε καὶ μὴ φοβῆσαι.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

Καὶ σεῖς νὰ ἦσθε βέβαιος γιὰ μένα (κατ' ἰδίαν ἐξερχόμενος). Δέκα φράγκα ἀπὸ τὸν κ. Σαρζάν, γιὰ νὰ δώσω τὸ πουλάκι του... δέκα φράγκα ἀπὸ τὴν νουνά μου γιὰ νὰ τὸ πάρῃ, καὶ εἴκοσι φράγκα ἀπὸ τὸν Κον, γίνονται ὅλα σαράντα φράγκα (ἐπαπερχόμενος πρὸς τὸν Μαρτῖνον). "Ἀχ κύριε, σὰς παρκαλῶ κάμπετε ὅλα τὰ δυνατά σας γιὰ νὰ μιμηθῆ τὴν νουνά μου καὶ ἡ κυρία Διδιέ... καὶ τὰ σιάζωμεν τότε καὶ μὲ τὸν φίλτατον σύζυγον (φεύγει).

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Γελῶν). Ἀνκμφιβόλως, ὁ ἀνόητος οὗτος εἶνε πολὺ ἐξυπνος (ἵσταται εἰς τὸ βάθος). "Ἄ! ἰδοὺ ἡ Ἀλίκη λάμπουσα... ἀξιολάτρευτος... διέρχεται τὴν μικρὰν αἴθουσαν, γεμάτην ἀπὸ νέους. Τὴν περικυκλοῦσι... τὴν κάμουσιν χιλίας περιποήσεις, πῶς ὅλοι αὐτοὶ οἱ χάχιδες τὴν βλέπουσι μὲ ἐπιθυμίαν καὶ θαυμασμόν!.. "ὦ Ἀλίκη, πόσον σὲ ἀγαπῶ... πόσον σὲ ἀγαπῶ... ἔρχεται πρὸς τὰ ἰδῶ, ὅλοι τραβιοῦνται νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ περάσῃ, τὴν προσκινοῦσι μετὰ θαυμασμοῦ, τὴν ἀκολουθοῦσι... τὴν κατατρώγουσι μὲ τὰ ῥμᾶτια (περιφέρεται ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις καὶ ἄδων).

"Ἀπ' τὸν καπνὸ ποῦ ἔχ' ἐγὼ μίση 'σ τὴν ταμβακίρα Κανεὶς δὲν ἀξιώθηκε νὰ πιῆ οὔτε μιὰ μέρα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Μαρτῖνος καὶ Ἀλίκη.

ΑΛΙΚΗ.

(Εἰσερχομένη). Πᾶ! κάτι βλέπω εἴσθε πολὺ εὐθυμος, κύριε Μαρτῖνε...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Βεβαίως, διότι δὲν ἔχω τίποτε νὰ παρκαπνεθῶ.

ΑΛΙΚΗ.

Πῶς μὲ εὐρίσκεῖς;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Κοκέτα... Θέλεις λοιπόν και κομπλιμέντα, από τον πτωχόν σου, σύζυγον... ο θαυμασμός... ή λατρεία των άλλων δεν σε φθάνει;.. θαρρώ μάλιστα ότι όταν διέβαινες την αίθουσαν οι κολακευτικοί ψυθιρισμοί δεν σοι έλειψαν, αϊ!...

ΛΛΙΚΗ.

Παναγία μου. Πρέπει να κάμω ό,τι ήμπορώ διχ να σ'αξάρεσκω φίλε μου... και έπειτα, κατά την ιδέα σου, δεν εκτιμάτε την γυναίκα είμη από το πλήθος των λατρευτών της... κάμνω λοιπόν κ' εγώ ό,τι ήμπορώ διχ να μ'αγαπάτε.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Και το έπιτυγχάνεις... (στρέφει περίξ αυτής). Τί χάρις, τί ανάστημα... τί... γιχ στάσου... ένα κομμάτι είνε χαλασμένον... Διχβολε, τί άσπροι ώμοι... τί μαύρα μαλιά... τί... ή ανθοδέσμη σου είναι λιγάκι στραβή... στάσου αϊ!... τώρα είνε καθώς πρέπει (την αποστέλλει άσπασμόν. Με κακεντρέχειαν). Μήπως και θα 'δωμεν τον κύριον Σαρζάν άπόψε;

ΛΛΙΚΗ.

Δεν πιστεύω, ο κ. Σαρζάν είναι εις ταξείδιον από πέντε ήδη μηνών, το γνωρίζετε πολύ καλά...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Νχι! άλλή γράφει! αϊ!...

ΛΛΙΚΗ.

Δεν έχω είδησιν από τίποτε!...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Κατ' ιδίαν). Είνε μυστιλιά, είνε και τοῦτο χάρις (όψηφώως). Πά!... δεν γνωρίζεις τίποτε;

ΛΛΙΚΗ.

"Οχι.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Όπισθοβολώως). Λόγον τιμής;

ΛΛΙΚΗ.

Λόγον τιμής.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Πολύ καλά (την εταγκαλίζεται).

ΛΛΙΚΗ.

"Ε! φθάνει πλέον.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Σούτ, τὰ ήξεύρω όλα.

ΛΛΙΚΗ.

"Όλα; τί πράγμα;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Νχι, ο Σαρζάν σε έρχεται.

ΛΛΙΚΗ.

Ποιος;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Έταγκαλιζόμενος αυτήν εκ νέου). "Α! είσαι πολύ άπλοϊκό διαβολάκι...

ΛΛΙΚΗ.

Κύριε Μαρτίνε, άρκει πλέον, με έστεναχωρήσατε.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

"Αλλά και συ με έκαμες να σαστίσω. — Πές μου λοιπόν πώς τὰ πάτε;... "Ε! Δίδω εκατό φράγκα γιχ να διώ ένα γράμμα, θα είνε όλο φωτιά... λυόμενο μολύβι... λάβα του Βεζουβίου... "Αν θέλγης να με δείξης ένα μόνον γράμμαά του, θα σε άγοράσω σκουλαρίκια.

ΛΛΙΚΗ.

Καλό, άλλή τίνος γράμμα θέλεις; είνε άνυπόφορον αυτό.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Σούτ... άκούω την Λουκίαν... θα όμιλήσωμεν δι' αυτό μετα τον χορόν· μήπως έλησμένησες το calepin σου, και καθώς γνωρίζεις από τὰ τοιαῦτα γίνονται ταραχαι, καταστροφαι, μονομαχίαι, και θαρρώ οι πτωχοί αυτοί νέοι δεν έπιθυμοῦσι τον θάνατόν των.. το έναντίον... Χαϊρε, σε άφήνω... "Α! ο Διδιέ μ' έκχμε παράπονα· τώρα προσπάθησε λοιπόν να μάθης εάν ή Λουκία... αϊ! να έρχεται.. Έντός όλίγου γυναικοῦλά μου.. μην τσαλακόνεσαι... και όταν κάθησαι πρόσσεχε καλό το φορεμά σου.. Έντός όλίγου λοιπόν... (Έξέρχεται ή Άλλικη γελά θορυβοδώς).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἄλικη καὶ Λουκία.

ΛΔΙΚΗ.

Οὔτε λέξιν δὲν ἐνόησα ἀφ' ὅσων μὲ εἶπε. (Ἡ Λουκία εἰσέρχεται ὀλίγον ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη, ὁ καλωπισμὸς τῆς δὲν εἶναι ἐπιμελημένος, δὲν φορεῖ κοσμήματα οὔτε εἶνε κεκῶμωμένη).

ΛΟΥΚΙΑ.

Καλὴ ἐσπέρα, Ἄλικη.

ΛΔΙΚΗ.

Καλὴν ἐσπέραν, Λουκία μου.

ΛΟΥΚΙΑ.

Δὲν ἤσουν μετὰ τοῦ συζύγου σου ;

ΛΔΙΚΗ.

Μάλιστα, μὲ ἐσύστηνεν νὰ προσέχω νὰ μὴ τσαλακωθῆ τὸ φόρεμά μου, ξεύρεις ! πάντοτε ὁ ἴδιος... διατείνεται ὅτι καὶ καλὰ ὅλος ὁ κόσμος δὲν πρέπει νὰ θυμάζην παρὰ μόνον τὴν γυναῖκά του.

ΛΟΥΚΙΑ.

Βέβαια, εἶνε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος... εἶσαι εὐτυχῆς, φίλη μου.

ΛΔΙΚΗ.

Αὐτὰ Λουκία μου νὰ τὰ εἶπης εἰς ἄλλας, σὺ ὁμιλῆς οὕτω, σὺ ἢ ὁποῖα ἀγαπᾶσαι καὶ λατρεύεσαι δέκα φορὰς περισσύτερον ἢ ἐγώ...

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ ποῦ βλέπεις τοῦτο ;

ΛΔΙΚΗ.

Παναγία μου ! καθὼς μὲ φαίνεται, ἕνας φιλάργυρος περισσότερον ἀγαπᾷ τὸν χρυσὸν, τὸν ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του, παρὰ ἕνα ἄσωτος ὁ ὁποῖος βρίπτει αὐτὸν εἰς ὅλους..

ΛΟΥΚΙΑ.

Εἶνε τόσοι τρόποι τοῦ ἀγαπᾶν, Ἄλικη, ὥστε νὰ τοῦς

ἀριθμῆσθαι τις εἶνε δύσκολον. Ἄλλοι εἶνε ζηλότυποι, ἄλλοι ἐμπιστεύονται εὐκόλως, οἱ μὲν πρῶτοι εἶνε ἐγωῖσται, οἱ δὲ ἄλλοι ἱκανοὶ νὰ θυσιασθῶσιν.

ΛΔΙΚΗ.

Ἦ, νὰ θυσιασθῶσι... ἀλλὰ τί ὀνομάζεις θυσίαν ;

ΛΟΥΚΙΑ.

(Σκιρτῶσα). Ἐγώ;... ἄ! δὲν ἤξεύρω τίποτε.. (μικρὰ σιγή).

ΛΔΙΚΗ.

(Διευθειτοῦσα τὴν κόμην τῆς Λουκίας). Ἄ ! Λουκία ! Λουκία ! θὰ σὲ ἐπιπλήξω, καὶ πάλιν αὐτὴ ἢ ὀλεθρία σιωπὴ εἰς τὴν ὁποῖαν πίπτεις πάντοτε καὶ ἢ ὁποῖα ἀπελπίζει ἐκείνους οἵτινες εἶνε πλησίον σου !... (γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς). Ἐλα, Λουκία μου, γέλασε... ἐμπρός, γέλασε, τὸ θέλω... Λουκία ! λοιπὸν δὲν μὲ ἀκούεις πλέον ;

ΛΟΥΚΙΑ.

(Σκιρτῶσα). Ἄ ! Ἐλεγεσ...

ΛΔΙΚΗ.

Βλέπεις, στεναχωροῦμαι· νομίζω ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὰ αἴτια τῶν θλίψεών σου.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω θλίψεις.

ΛΔΙΚΗ.

Καὶ ἐν τούτοις βλέπω τὸ ἐναντίον, αἱ δὲ θλίψεις σου αὐταὶ ἤρχισαν ἀφ' ὅτου μὲ εἶπες νὰ σὲ διαβιβάζω μυστικῶς τὰς ἐπ' ὀνόματί μου διὰ τοῦ Καμπανίτου ἐρχομένης ἐπιστολάς. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶναι ἡ μυστικὴ αἰτία τῶν θλίψεών σου... Ἦ ! σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἀφ' ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς σύ... διότι ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ σὲ ἄφηναν νὰ συμμερισθῆς τὰς θλίψεις μου...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄλικη, ἀγαπητῆ μου Ἄλικη !... (ἐγειρομένη). Ἄλλὰ Θεέ μου, τί θέλετε ὅλοι σὺς καὶ ὅλο μὲ ἐρωτᾶτε.. τί ἔχω ; τίποτε... ἀπολύτως τίποτε !... Ἐμπρός, κτένισόν με... θὰ ἔλθωσι τόσοι ἄνθρωποι ! Ἄχ ! τί στενοχωρία, Θεέ μου, τί στενοχωρία !

ΑΔΙΚΗ.

(Διευθετοῦσα τὴν κόμην τῆς Λουκίας). Καὶ ἐν τούτοις εἶσαι πολὺ ὠραία...

ΛΟΥΚΙΑ.

᾽Ω! μάλιστα, ὠραία εὐτυχία...

ΑΔΙΚΗ.

Καὶ τί, μήπως δὲν εἶνε εὐτυχία ;...

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ εἰς τί μὲ ὠφελεῖ ;

ΑΔΙΚΗ.

᾽Α! Τί ἐρώτησις εἶνε αὐτή... παντοῦ καὶ πάντοτε, Λουκία, καὶ πρὸ πάντων ἕνα ἀρέσκεις εἰς τὸν σύζυγόν σου...

ΛΟΥΚΙΑ.

Τόσον ὥστε νὰ ἀρέσῃς καὶ εἰς ἄλλον... ὁ ὅποιος θὰ σὲ εἶπῃ... Πώλησόν με τὴν τιμὴν σου, διότι μὲ ἀρέσκεις... καταπάτησον ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὰ καθήκοντά σου, καθήκοντα τιμίας γυναικὸς, τὰ αἰσθημάτά σου ὡς συζύγου, τὰ καθήκοντά σου ὡς μητρὸς, διότι μὲ ἀρέσκεις... καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος, αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου θὰ σύρῃσαι κλαίονσα καὶ ἱκετεύουσα, δὲν θὰ οἰκτείρῃ... οὔτε τὰς παρακλήσεις σου, οὔτε τὰ δάκρυά σου, διότι τῆ ἀρέσκεις.

ΑΔΙΚΗ.

(Γελῶσα). ᾽Α! δά! ᾽Αλλ' αὐτὰ εἶνε μελοδράματα! Δάκρυα, παρακλήσεις... διατί αὐτὸ τὸ κακὸν, Θεέ μου ; ὅσον δι' ἐμὲ, ἂν οἱ ἀρεσκοντές με δὲν ἀρκοῦνται νὰ μὲ βλέπωσι καὶ νὰ ἐγκωμιάζωσι μακρόθεν μόνον, ἂν ἐδοκίμαζον νὰ προχωρήσωσι περισσότερον, τότε κρούω τὸν κώδωνα, εἰσέρχεται ὁ Καμπανίτης πρὸς τὸν ὅποιον λέγω: ὀδήγησον τὸν κύριον μέχρι τῆς θύρας. Ἴδου τὸ πᾶν.

ΛΟΥΚΙΑ.

᾽Αλλὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι διὰ νὰ σώσῃς τὸ ὄνομα, τὴν ὑπόληψιν, τὴν ὑπαρξίν τοῦ.. (ἴσταται καὶ γελᾷ). Δίχως ἄλλο, ᾽Αλίκη, εἴμεθε τρελλαί... ἐμπρὸς, κτένισέ με (ἢ ᾽Αλίκη ἀρχεται τῆς κωμώσεως τῆς Λουκίας. Εἰσέρχεται ὁ Διδιέ).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Διδιέ εἰς τὸ βάθος καὶ αἱ ἄνω.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Προσπαθοῦσα νὰ φαίνεται εὐθυμος). Προσπάθησον νὰ μὲ κάμῃς ὠραῖαν, ᾽Αλίκη... Τόσον ὠραῖαν ὅσον σύ.. Ὁ σύζυγός σου ἔχει δίκαιον, δὲν ἐκτιμᾷσι τὴν γυναῖκα, εἴμῃ κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ τὴν δίδουσιν οἱ ἄνδρες... Θέλω νὰ ἦμαι εὐθυμος, αἰσθάνομαι ἐνδόμυχον χαράν... Ἵπῆρξα κακὴ πρὸς τὸν Διδιέ... καὶ ἐν τούτοις, τὸ βλέπεις, τὸν ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ ἀγαπήσῃ τις.

ΔΙΔΙΕ.

(Χαίρων). ᾽Ω! εὐχαριστῶ, Λουκία, εὐχαριστῶ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἦσουν ἐδῶ ;

ΔΙΔΙΕ.

᾽Ω! ναι, κατ' εὐτυχίαν μου.

ΛΟΥΚΙΑ.

Καλὰ, τόσον τὸ καλλίτερον... Ἵπῆρξα σκυθρωπὴ, ψυχρά... ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μὲ συνερίζεσαι, φίλε μου, ἰδοὺ ἐγὼ μεταβεβλημένη· δὲν σκέπτομαι πλέον καὶ εἶμαι ἕτοιμος διὰ τὸν χορὸν.

ΔΙΔΙΕ.

Ναι, διὰ τὸν χορὸν τοῦ Μαρτίνου.

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ ἔκαμεν πολὺ καλὰ προετοιμάσας αὐτὸν τὸν χορὸν. Θέλω νὰ γελάσω, νὰ διασκεδάσω... Τὸ φέρεμά μου τοῦτο εἶνε ἀπλούστατον... θὰ φορέσω ἄλλο ὠραιότερον, πλουσιότερον, καὶ οἱ βλέποντές με οὕτως ἐνδεδυμένην θὰ λέγωσιν : (διὰ νευρικοῦ κινήματος ὅπερ ἀπολήγει εἰς λυγμούς). Ἴδέτε πόσον ἡ νέα αὐτὴ φαίνεται εὐτυχής... Καὶ ὁ καθεὶς θὰ ἐπιθυμῇ τὴν εὐτυχίαν μου... Ὁ καθεὶς θὰ μειδιᾷ διὰ τὴν χαράν μου.. (σιωπᾷ, τὰ δάκρυα τὴν πρίγουσι. Πίπτει εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Διδιέ). ᾽Αχ! Παῦλε.. Παῦλε... ὑποφέρω τρομερά.

ΛΔΙΚΗ.

(Πλησιάζουσα). Λουκία.

ΔΙΔΙΕ.

Λουκία... Λουκία μου... (κάθεται ἐπὶ τοῦ διβαρίου καὶ διὰ σημείου ἀποπέμπει τὴν Ἀλίην).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Λουκία καὶ Διδιέ.

ΔΙΔΙΕ.

(Εἰς τὸ βάθος). Ἐρχεται ζωηρῶς πρὸς αὐτὴν καὶ ἀποτρέπει τὰς τὸ πρόσωπόν της καλυπτούσας χεῖρας της.) Λουκία! Πρέπει νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, τί συμβαίνει εἰς σέ ;

ΛΟΥΚΙΑ.

('Οπισθοχωροῦσα). Τὴν ἀλήθειαν;

ΔΙΔΙΕ.

Μάλιστα· ἡ κατάστασίς σου δὲν εἶνε φυσική... Λουκία, ἔχεις εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου μεγάλην ἀπελπισίαν τὴν ὅποῖαν ματαίως προσπαθεῖς νὰ κρύψῃς... ἀπὸ ἐμέ... Λουκία, ἐννοῶ νὰ μάθω τὰ πάντα...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄλλὰ δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε... Βλέπετε καλῶς ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποδεχθῶ τοὺς προσκεκλημένους σας.

ΔΙΔΙΕ.

Ἄφες αὐτὰ, μὴ πλέον ὑπεκφυγὰς τὴν ἀλήθειαν... θέλω τὴν ἀλήθειαν... Δὲν ἀπαντᾷς; ἀποστρέφεις τὴν κεφαλὴν; Λουκία!... θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ καταστήσῃς τὸν δυστεχέστερον τῶν ἀνθρώπων; Ἄς ἴδωμεν· μήπως ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς θλίψεώς σου; Μήπως ἀπ' ὅτου συνεζεύχθημεν δὲν ὑπῆρξα καλὸς καὶ εὐπροσῆγορος... δὲν ἐφρόντισα πάντοτε δι' ἐσέ, δὲν σέ ἐξετίμουν, δὲν σέ ἠγάπων; Μήπως ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὴν μικρὰν κόρην μας, δὲν ἔπρεπε νὰ διαμοιράσω τὴν ἀγάπην, τὴν φιλοστοργίαν μου, μεταξὺ ἐκείνης καὶ σοῦ; Κεὶ ἐν τούτοις ἀγνοῶ δικτὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεί-

νης, καίτοι διαμοιρασθείσης τῆς ἀγάπης μου, σέ ἠγάπησα δις πλέον ἢ πρότερον.

ΛΟΥΚΙΑ.

Μάλιστα.. μάλιστα, εἶσαι καλὸς, Παῦλε, εἶσε ὁ καλλίτερος τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν θὰ μάθῃς ποτέ πόσον σέ ἀγαπῶ...

ΔΙΔΙΕ.

Καλὰ, λοιπὸν ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης ταύτης, σέ καθικετεύω, ἰδοὺ γονυκλινῆς, ἰδοὺ ἐγὼ πρὸ τῶν ποδῶν σου σέ ζητῶ νὰ μὲ ἀποδώσῃς τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην τὴν ὅποῖαν μοὶ ἐπιδαψίλευες κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου μας... καὶ τὴν ὅποῖαν νῦν ἀποσύρεις ἀπ' ἐμοῦ χωρὶς νὰ εὐρίσκω ἐν ἑμαυτῷ τὸ παρχμικρὸν σφάλμα διὰ νὰ τιμωρηθῶ οὕτω... Λουκία σέ ἐξορκίζω...

ΛΟΥΚΙΑ.

Σὺ, Παῦλε.. σὺ γονυκλινῆς ἐνώπιόν μου ;

ΔΙΔΙΕ.

Ἐλεος δι' ἐμέ ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου μας... τῆς Παυλίνας μας.

ΛΟΥΚΙΑ.

Τῆς κόρης μου ! Ἄ ! μὴ μ' ὀμιλῆς διὰ τὴν κόρην μου.

ΔΙΔΙΕ.

Ναὶ, ναὶ, ἐν τῷ ὀνόματι τῆς σέ ἐξορκίζω.

ΛΟΥΚΙΑ.

Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς τὰ πάντα.

ΔΙΔΙΕ.

Μάλιστα τὰ πάντα... Ὀμίλει.. Λουκία μου, ἐμπιστεύσου εἰς ἐμέ τὰς ἀνησυχίας σου καὶ ἂν κανεὶς ἦναι ὁ αἴτιος τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκεσαι... Ὡ δυστυχία εἰς αὐτὸν, θὰ τὸν φονεύσω...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Σχιρτῶσα). Νὰ τὸν φονεύσῃς !... Ἄλλὰ δὲν εἶνε κανεὶς ὃν νὰ αἰτιᾷσαι, Παῦλε, πταίω ἐγὼ ἥτις ἀφήνω ἑμαυτὴν ὡς ἄφρων νὰ κατακυριεύωμαι ἀπὸ νευρικὴν ταραχὴν, τὴν ὅποῖαν φοβῆσαι τόσον... Ἐὰ γίνῃς αἴτιος νὰ ἀσθενήσω πράγματι, ἤμην τόσον ἡσυχος τώρα... ἤθελον νὰ ἐνδυθῶ νὰ πα-

ρευρεθῶ εἰς τὴν ἑορτὴν σας, καὶ σεῖς ἔρχεσθε καὶ ταράσσετε τὴν χαρὰν μου, τὴν εὐχαρίστησίν μου... Δὲν ἤξεύρω διατί πάντοτε μὲ ἐνοχλεῖτε; ὅλοι ἐδῶ, νομίζει κανεὶς, ὅτι θέλουν νὰ μὲ ἀνακρίνουν, νὰ ἐξετάζωσι καὶ τὰς παραμικροτέρας πράξεις μου... καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν ἦμαι τόσον τρομερὰ ἐξηρηθισμένη, ἐὰν ὑποφέρω... εἶνε σφάλμα σας καθ' ὅλα αὐτὴ ἡ οἰκία, νομίζει κανεὶς, ὅτι γέμει ἀπὸ ἱερεξιστασῶν.

ΔΙΔΙΕ.

(Ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς). Ἔχεις δίκαιον, Λουκία, συγχώρησόν μοι τὴν τύσῃ ἀγάπην μου, δὲν σε ἐρωτῶ πλέον δι' οὐδέν...

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Οἱ αὐτοὶ Μαρτῖνος.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Αἶ! Τί σκέπτεσθε τὸ λοιπόν; Σὺς ζητοῦν ἐκεῖ κάτω.... οἱ περισσότεροι προσκεκλημένοι μας ἦλθαν. Νὰ ἰδῆτε τὴν Ἀλίκην, πῶς φέρεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγχαρητηρίων!... Ἐμπρός, ἔλα, Λουκία μου! Ἄ! εἶσαι ἀξιόραστος! (ὑπάγει εἰς τὸ βάθος παρατηρῶν τοὺς προσκεκλημένους).

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κατ' ἰδίαν δὲξερχομένη). Νὰ τὸν φονεύσῃ!... δυστυχῆ τίμιε ἄνθρωπε... καὶ ἂν σὺ φονευθῆς;

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

Διδιὲ Μαρτῖνος.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Εἰς τὸ βάθος). Αἶ! λοιπόν, ἡ εὐγενεῖά σου δὲν ἔρχεσαι, Διδιέ; περίεργο κι' αὐτό! ἔμπρός! ἔλα! Ἡ Ἀλίκη μου κατὰ γράμμα εὐρίσκεται πολιορκημένη.

ΔΙΔΙΕ.

Ἄ! πρόκειται περὶ χοροῦ... περὶ ἑορτῆς... Κατηραμένη ἡ

μανία σου, Μαρτῖνε, τοῦ νὰ ἐπιδεικνύῃς τὴν σύζυγόν σου... ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ ὑποχρεωμένος νὰ μειδιῶ δι' ἀδιάφορα πράγματα, ὅταν ἔχω τὸν θάνατον ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἀδιάφορον, προτιμότερα εἶναι ἡ μανία μου τοῦ νὰ ἐπιδεικνύω τὴν γυναῖκά μου, ἀπὸ τὴν λύσσαν σου τοῦ νὰ φυλακίζῃς σὺ τὴν ἰδικήν σου.

ΔΙΔΙΕ.

Βέβαια, βέβαια, αὐτὸ θὰ προχωρήσῃ πολὺ ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ἡ Ἀλίκη ἐν μέσῳ ὅλων τούτων τῶν ἐπιδείξεων θὰ εὕρῃ τινὰ τῆς ἀρεσκείας της καὶ τοῦτο θὰ ἦναι σφάλμα σου... ἀκούεις... θὰ εἶναι σφάλμα σου καὶ δὲν θὰ ἔχῃς νὰ παραπονεθῆς τὸ παραμικρόν.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Καλὰ. Προτιμότερον τοῦτο, ἀπὸ τοῦ νὰ καταστήσω τὴν Ἀλίκην δυστυχῆ, νὰ τὴν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ... Ἄς πᾶνε στὸν διάβολο ὅλοι καὶ αὐτοὶ ποῦ τὴν κλωθογυρίζουν.

ΔΙΔΙΕ.

(Μαριώδης). Μαρτῖνε! ψεύδεσαι.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ!

Ψεύδομαι! Νὰ δὰ ἡ ὥρα καὶ νὰ μὲ οἰκτείρῃς...

ΔΙΔΙΕ.

Ἄς ἦναι, καὶ σὺ ὁμοίως ἐναντίος μου!... ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὴν χεῖρά σου καὶ συγχώρησόν με.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Βέβαια καὶ σὲ συγχωρῶ, διότι πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ δυστυχῆς, ὥστε νὰ ὑβρίσῃς τὸν πλαιὸν σου φίλον... Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν αὐξήσω ἀκόμη τὴν θλίψιν σου, δὲν ἔχω νὰ μὴ σε εἶπω ὅτι σὺ... σὺ μόνος εἶσαι ὁ αἴτιος τῶν θλίψεων τῆς γυναίκός σου.

ΔΙΔΙΕ.

Ὅχι σε λέγω... διότι, νὰ, τώρα πρὸ ὀλίγου, εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θέσιν, ἤθελε νὰ μὲ εἶπῃ τὰ πάντα... καὶ ἐσιώπησεν αἴφνης ὡς τετρομαγμένη δι' ὅσα ἐμελλον νὰ ἀκούσω... ἀλλὰ θὰ μάθω, ὦ! θὰ μάθω τὰ πάντα.

MARTINOS.

Καί εἰς τί θά σέ ὠφελήσῃ τὸ τοιοῦτον ;

ΔΙΑΔΕ.

Εἰς τὸ νὰ φονεύσω ἐκεῖνον ὅστις ἤλθε καὶ ἔρριψε τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

MARTINOS.

(Γελῶν). Νὰ φονεύσῃς ! νὰ φονεύσῃς αὐτόν. Ἔλα δὲ καὶ σύ. Παραδέχομαι ὅτι ἡ γυναῖκά σου, ἂν καὶ διόλου δὲν εἶναι ἀληθὲς τοῦτο, ἀλλ' ὡς ἦναι, παραδέχομαι ὅτι ἡ γυναῖκά σου ἔχει ἐραστὴν, μήπως φονεύουσιν σήμερον ;... μήπως φονεύω ἐγὼ τοὺς ἐραστὰς τῆς ἰδικῆς μου ; Ἄ ! μπᾶ !... τοὺς χαμογελῶ, τοὺς δίδω τὸ χέρι, τοὺς ὀνομάζω φίλους μου, τοὺς προσκαλῶ εἰς δεῖπνον, τοὺς παχύνω... καὶ ὅταν ἡμεθα μόνοι μὲ τὴν Ἀλίην... γελοῦμε μὲ τὴν καρδίαν μας... Αὐτὸ εἶναι ἡ διασκέδασίς μου, ἡ χαρὰ μου, ἡ εὐτυχία μου... Διὰ νὰ τοὺς νικήσω, διὰ νὰ τοὺς ὑπερτερῶ, διπλασιάζω τὰς περιποιήσεις, τὰς φροντίδας, ἐν ἐνὶ λόγῳ, διὰ νὰ ματαιώσω τῆς κατεργαργιαῖς των, γίνομαι δεύτερος Ἐωσφόρος, τοὺς κατασκοπεύω, δωροδοκῶ τοὺς ὑπηρέτας μου, συλλαμβάνω τὰς ἐπιστολάς των... καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, εἶναι ἐδῶ· παρατήρησε (ἐξάγει ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ θυλακίου του),

ΔΙΑΔΕ.

Αἶ ! καὶ τί σημαίνει τοῦτο ;

MARTINOS.

Εἶναι γραμματάκι... διευθυνόμενον...

ΔΙΑΔΕ.

Διευθυνόμενον;..

MARTINOS.

Πρὸς τὴν γυναῖκά μου ἀπὸ τὸν πλέον παθητικὸν ἐραστὴν της... Σὲ τὸ πωλῶ δι' ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα... Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, εἶναι τοῦ κ' δὲ Σαρζάν.

ΔΙΑΔΕ.

Τοῦ Σαρζάν ;

MARTINOS.

(Γελῶν). Ἀκριβῶς... καὶ αὐτὸς ἀκόμη... ὁ παλιάνθρωπος τσακώθηκε...

ΔΙΑΔΕ.

Καὶ πῶς ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εὐρίσκεται εἰς χεῖράς σου ;

MARTINOS.

Διὰ τοῦ Καμπανίτου, τοῦ ὑπαλλήλου μου... τὸν ὁποῖον διέρθειρα διὰ χρημάτων.

ΔΙΑΔΕ.

Μαρτίνε, μὴ ἀναγνώσῃς ταύτην τὴν ἐπιστολὴν.

MARTINOS.

Νὰ μὴν τὴν ἀναγνώσω ! Ἔλα δὲ καὶ σύ !...

ΔΙΑΔΕ.

Μαρτίνε, σὲ παρακαλῶ.

MARTINOS.

Ἄλλὰ ἔξέρεις ὅτι γίνεσαι πολὺ χωρὶότης πρὸς τὴν γυναῖκά μου ; Ἄ ! Διδιέ.

ΔΙΑΔΕ.

Διάβολε ! Ὅλα κακῶς τὰ ἐλλαμβάνεις.

MARTINOS.

Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ πεθάνομε στὰ γέλοις. Θὰ ἰδῆς.. (Ὁσφραίνεται τὴν ἐπιστολὴν). Σοῦ ἔχει μὲ μυρωδιὰ ὠραῖα ! (Τὴν ἀνοίγει μετὰ προσοχῆς).

ΔΙΑΔΕ.

(Θέλων νὰ τὸν ἐμποδίσῃ). Μίαν φορὰν ἀκόμη, Μαρτίνε, μὴ ! ...

MARTINOS.

Ἄφησέ με λοιπὸν σὲ λέγω. Μήπως ἡ Ἀλίη δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀρετὴ ; Μήπως ἠμπορῶ νὰ σοὶ δώσω καλλιτέραν ἀπ' αὐτὴν ἀπόδειξιν ; (ἀναγινώσκει). « Ἀγαπητὲ ἄγγελε ! » ἀναγνωρίζω κάλλιστα τὴν ἀντίδειαν τοῦ διεφθαρμένου τοῦτου ἄλλοις εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἔγραφε· Κυρία· τέλος πάντων... « Καὶ λοιπὸν οὔτε μίαν ἀπάντησιν... οὔτε μίαν ἔξιν ἐκ μέρους σου ; » Βλέπεις πῶς τὸν ἀπαντᾷ ἡ γυναῖκά μου ;... καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ εἶναι τὸ ἐλάχιστον τὸ δωδέκατον ἀπὸ τῆς ἀνχωρήσεώς του. « Λοιπὸν αἱ ἐπιστολαὶ μου δὲν σὰς λέγουσι πᾶν ὅτι ὑπέφερον μακρὰν ὑμῶν. » Ὑπόφερε, ζεβζέκη, ὑπόφερε ! « Μήπως ἀκόμη καὶ μὲ μισεῖτε. »

Ἔ! δὲν σὲ φαίνεται ὅτι ἡ ἀθωότης τῆς Ἀλίκης λάμπει ἀπὸ μακρὰν εἰς κάθε γραμμὴν; (ἀναγινώσκων). «Λοιπὸν τὸ μῖσος τοῦτο δὲν ἐξηλείφθη ἀκόμη ἀφ' ὅτου ἐκπληρώσασι πάντας τοὺς πόθους μου, δὲν μοὶ ἀφήκατε νὰ ἐπιθυμήσω οὐδενὸς τὴν ἀπόλαυσιν!..» Ἄχ! Θεέ μου, εἶναι ἀδύνατον, δὲν πρέπει νὰ ἦναι τοῦτο!..

ΔΙΔΙΕ.

Μαρτῖνε!

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Κακῶς ἀνέγνωσα... τί ἀνοησία νὰ διαβάζῃ κανεὶς πράγματα σὰν αὐτά!... (ἀναγινώσκων καὶ πάλιν). Ἄλλ' ὄχι, ὄχι... αὐτὸ εἶναι γραμμένον... Διδιέ, στήριζόν με, νομίζω πῶς δὲν εἶμι καλά.

ΔΙΔΙΕ.

Μαρτῖνε, δός μοι αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Μαριώδης). Νὰ σὲ δώσω τὴν ἐπιστολήν;... νὰ σὲ τὴν δώσω; ἀλλὰ μὲ χρειάζεται, διὰ νὰ βραπίσω τὸν ἄτιμον καὶ νὰ καταδιώξω τὴν μοιχαλίδα...

ΔΙΔΙΕ.

Μαρτῖνε, σύνελθε! Τώρα πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔλεγες...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Διάβολε! Πρὸ ὀλίγου ἐνόμιζον ὅτι ἐξαιρουμαι ἀπὸ... εἶναι εὐκολὸν νὰ τὸ λέγῃ τις... ἀλλὰ τώρα! Ἄχ! Διδιέ!... νομίζω ὅτι οἱ πόδες μου μὲ ἐγκαταλείπουν.

ΔΙΔΙΕ.

Δός μοι τὴν ἐπιστολήν.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ὁχι! ὄχι, θέλω νὰ τὴν ἀναγνώσω ἕως εἰς τὸ τέλος... θὰ ἔχω τὸ θέρρος διὰ τοῦτο... (ἀναγινώσκει χαμηλοφώνως, ἡ μορφή του ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταπραίνεται). Ἄλλὰ δὲ εἶναι δι' αὐτὴν, ἄ! δὲν εἶναι διὰ τὴν Ἀλίκην! (αἴφνης ἔσταται ἀπέναντι τοῦ Διδιέ, ἐρωτῶντος αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, ὀπισθοχωρεῖ ὠχρῶν, θέλει νὰ κρύβῃ τὴν ἐπιστολήν ἀλλ' ὁ Διδιέ τὴν ἀρπάζει).

ΔΙΔΙΕ.

Δὲν εἶναι διὰ τὴν Ἀλίκην; Τότε λοιπὸν διὰ ποῖον εἶναι;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Θέλων νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν). Διδιέ, δι' ὄνομα Θεοῦ!

ΔΙΔΙΕ.

Ἄλλὰ τώρα σὺ εἶσαι νομίζω ὁ ὑβρίζων τὴν σύζυγόν μου. (ὁ Μαρτῖνος κρύπτει τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν).

ΔΙΔΙΕ.

(Ἀναγινώσκων). «Λοιπὸν τὸ μῖσος τοῦτο δὲν ἐξηλείφθη ἀκόμη ἀφ' ὅτου ἐκπληρώσασι πάντας τοὺς πόθους μου, δὲν μοὶ ἀφήκατε νὰ ἐπιθυμήσω οὐδενὸς τὴν ἀπόλαυσιν ἢ τῆς καρδίας σου;.. ἀλλὰ τὴν καρδίαν ταύτην θὰ τὴν ἀπολεύσω... Δυνάμει τοῦ ἔρωτος, τῶν περιθάλψεων καὶ τῆς ἀφοσιώσεως θὰ κατορθώσω, ἀγαπητὴ μοι Λουκία, νὰ λητμονηθῶσι τὰ μέσα ἅτινα μετεχειρίσθην διὰ νὰ σὲ ἀπολεύσω. Πιστεύω νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τὸ πάθος μου καὶ μήπως δὲν σὲ ἠγάπων πρὸ ἐπτά ἐτῶν πρὶν γίνῃς σύζυγος τοῦ Διδιέ!... Θὰ ἦμι εἰς Παρισίους συγχρόνως μὲ τὴν ἐπιστολήν μου... δὲν ἐλησμόνησα ὅτι πρέπει νὰ ζητήσω τὴν συγγνώμην σου... ἢ δὲ μεταμελείς μοι θὰ εἶμι μεγαλειτέρα τοῦ σφάλματός μου».

«Σαρζάν».

(Σιωπὴ μεγάλη. Ὁ Διδιέ κλαίει, ὁ Μαρτῖνος τὸν ἐραγκαλίζειται).

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Προσπαθῶν νὰ ὁμιλήσῃ). Ἰδωμεν... Διδιέ... πιθανὸν νὰ ἦναι παιγνίδιον, ἀνοησία... Διδιέ, μὴν κλαίῃς; ἄ! αὐτὸ μὲ κάμνει κακόν, μὲ πνίγει.

ΔΙΔΙΕ.

ὦ! Τὴν ἄτιμον... τὴν ἄτιμον. (αἱ αἰθουσαι πληροῦνται πλήθους, ἀκούεται μουσικὴ παιαρίζουσα στρόβιλλον).

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἠσύχασον, σκούπισε τὰ δάκρυά σου, Διδιέ,... μὴ γίνεσαι παιδί ἐμπρὸς εἰς τόσον πλῆθος· ἔσω ἀνὴρ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Οἱ αὐτοί, Λουκία, Ἀλίκη
καί τινες τῶν προσκεκλημένων.

ΛΛΙΚΗ.

(Προηγούμενη τῶν προσκεκλημένων καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐνὸς κυρίου). Διατί δὲν ἔρχεσθε, κύριοι... οἱ προσκεκλημένοι σας διαμκρτύρονται διὰ τὴν ἀπουσίαν σας.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Προσπαθῶν γὰρ γελάσῃ κρύπτει ζωηρῶς τὴν ἐπιστολήν). Μάλιστα αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... συγχωρήσατέ μας... ἔλεγα εἰς τὸν Διδιέ ὅτι... καὶ ὁ Διδιέ μοὶ ἀπάντησεν ὅτι... (χαμηλοφῶνως τῷ Διδιέ). ἔσω λοιπὸν ἀνὴρ, Διδιέ.

ΛΛΙΚΗ.

Ἄ! Θεέ μου! Τί ἔχετε λοιπὸν, Διδιέ; (ὁ Μαρτίνος τῇ νεύει). Πόσον εἰσθε ὠχρὸς... μήπως πάσχετε; (προχωροῦσιν ἐν χορῷ).

ΔΙΔΙΕ.

(Σταματῶν αὐτοὺς διὰ κινήματος). Ἐγώ!.. νομίζετε... ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτε... ἀπολύτως τίποτε...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Εἰσερχομένη). Τί συμβαίνει;

ΔΙΔΙΕ.

(Χαμηλοφῶνως), Αὐτή!

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει;

ΛΛΙΚΗ.

Ὁ Διδιέ πρέπει νὰ ἦναι ἀδιάθετος... ἀλλὰ καὶ σὺ, κύριε Μαρτίνε... Τί ἔχετε λοιπὸν;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Κατ' ἰδίαν). Δὲν ἔμπορῶ νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κατ' ἰδίαν). Θεέ μου! Ὅποῖον βλέμμα!

ΔΙΔΙΕ.

(Συμπερχόμενος εἰς ἑαυτόν). Δὲν ἔχω τίποτε, κύριοι, ἀπολύτως τίποτε.. εἶχομεν μίαν συζήτησιν μετὰ τοῦ Μαρτίνου.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Ἐπαναλαμβάνων). Μάλιστα, μίαν συζήτησιν.

ΔΙΔΙΕ.

Ναί, εἶχομεν συζήτησιν ὀλίγον ἐνδιαφέρουσαν τοὺς ἄλλους.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Μάλιστα, παρὰ πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρουσαν, τόσον ποῦ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον οὔτε καὶ νὰ τὴν ἐπικναλάβῃ τις.

ΔΙΔΙΕ.

Τὸ ἐναντίον.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Ἐπαναλαμβάνων). Τὸ ἐναντίον; (κατ' ἰδίαν) γίνομαι ἀνόητος.

ΔΙΔΙΕ.

Ὁ Μαρτίνος δι' ἄσχυριζοτο ὅτι εἰς σύζυγος ἐξαπατῶμενος πρέπει νὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν ἐραστὴν τῆς...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κατ' ἰδίαν). Θεέ μου!

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Πῶς; ἐγώ.. ἐάν ποτε.. παραδείγματος χάριν, ἔπρεπε νὰ ἦμαι...

ΔΙΔΙΕ.

Καὶ ἀπεκρινόμενη εἰς τὸν Μαρτίνον ὅτι ἐγνώρισεν ἐγώ ποτε σύζυγον ὅστις ἐσκέπτετο ὅλως διαφοροτρόπως. Ἦτο γλυκὺς ἄνθρωπος καὶ ὑπομονητικός... Ἀφ' ὅτου ἐγνώρισεν τὸν ἑαυτὸν του δὲν ἐνεθυμεῖτό ποτε νὰ κάμῃ κακὸν εἰς κανένα... Ἐλάτρουε τὴν σύζυγόν του, τὴν ἐπλήρου θωπειῶν καὶ περιποιήσεων, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τιμίας γυναικός!... Ἄχ!... καὶ αὐτὴ θὰ ἐγέλασεν ἀπὸ καρδίας διὰ τοῦτο!...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κατ' ἰδίαν). Νομίζω ὅτι ἀποθνήσκω.

ΔΙΔΙΕ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος... ἤξεύρετε τί ἔκαμε; Σκεφθεῖς ὅτι

ἀργὰ ἢ ταχέως, ἢ δυστυχία του ἤθελε γνωσθῆ... προβλέπων τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀτιμίαν, ἄτινα ἔμελλον νὰ τῷ προσφθῶσι ἐὰν προσεπάθει νὰ φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ καὶ ὅτι ἀνεχετὶ τὴν δυστυχίαν του, ἡμέραν τινα, — νομίζω ὅτι ἦτο ἐν τῷ μέσῳ ἐορτῆς—ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς προσκεκλημένους, πρὸς τοὺς φίλους του καὶ τοὺς εἶπεν: «Κύριοι, μήπως ἀφ' ὅτου μὲ ἐγνωρίσατε ἔχετε νὰ μὲ μεμφθῆτε κατὰ τι; Μήπως διὰ τῆς ὑπομονῆς μου, τῶν μόχθων μου, τῆς τιμιότητός μου, δὲν ἀπέκτησα τὴν εὐνοίαν σας, τὸ σέβας ὅλων σας; Αἶ! Λοιπὸν ἰδῆτε αὐτὴν τὴν γυναῖκα... τίποτε δὲν τὴν ἐβίασε νὰ μὲ ὑπανδρευθῆ· τῆς εἶχον εἶπεῖ: Αὐτὴ ἡ εὐνοία, ἡ τιμιότης, αὐτὸ τὸ σέβας, εἶναι ὁ θεσαυρός μου... Ἴδου, λάβε καὶ σὺ τὸ ἥμισυ καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι αὐτὰ εἶναι ἡ ζωὴ μου. Ἡ δὲ σύζυγος αὕτη κατεπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας της ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, ὅπερ ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἀνήγειρε μετὰ τοσούτου κόπου... Ἄς ᾔηαι λοιπὸν τὸ αἶσχος διὰ μόνην αὐτὴν, διὰ τὴν ὅτι ἐξαπατηθεὶς σύζυγος νὰ μένη ὑπὸ τὴν ἀτιμίαν ἣν δὲν ἐζήτησεν;... Εἶμιχι ὀλιγώτερον ἀξιοσέβαστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ἀπὸ χθὲς; Ὁχι! δὲν ἔχει εὐτυχως; Λοιπὸν ἰδοὺ ἡ ἐνοχος, τὴν παραδίδω εἰς τὴν περιφρόνησίν σας!...» Ἴδου τί ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καὶ ἰδοὺ ὅ,τι θά...

MARTINOS.

(Κρατῶν αὐτὸν, χαμηλοφώνως). Διδιέ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο τρελλός.. Ἐὰν εἶχε τέκνα... Διδιέ, ἦτο κάκιστος πατήρ διότι ἐλησμόνει ὅτι τὸ αἶσχος καὶ ἡ ἀτιμία τῆς μητρὸς ἀντανακλῶνται ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της!...

ΔΙΔΙΕ.

(Χαμηλοφώνως τῷ Μαρτίνῳ). Εἶναι ἀληθές... εἶναι ἀληθές (ὀψήλοφώνως). Ὁ Μαρτίνος ἔχει πάντοτε δίκαιον, κύριοι. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε τέκνα... δὲν ὄφειλε νὰ ἀπουλέσῃ τὴν σύζυγόν του. Ὅσον δι' ἐμὲ, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του, ἰδοὺ τί ἤθελον κάμει: ἤθελον εἶπεῖ εἰς τὴν ἐνοχον μητέρα, εἰς τὴν μαιχαλίδα σύζυγον: Θὰ ζήσης ἐδῶ πλησίον μου... σὲ καταδικάζω. Δὲν θὰ ἐκλείον τὴν θύραν εἰς τὸν ἐραστήν, ἐξ ἐναντίας ἤθελον τὴν ἀφήσει ὀρθάνοικτον... ἤθελον τὸν ἀποκαλεῖ φίλον μου... θὰ ἐθλίβον τὴν χεῖρά του... καὶ ἂν

μεθ' ὅλα ταῦτα ἔμεινεν εἰς τὰ στήθη του ὀλίγη καρδία, ἤθελον ἀρκούντως ἐκδικηθῆ...

ΔΟΥΚΙΑ.

(Τῇ Ἀλίῃ χαμηλοφώνως). Ὁδήγησόν με... ὀδήγησόν με εἰς τὸ δωμάτιόν μου, (ὁ στρόβιλλος παύει).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Σαρζάν.

MARTINOS.

Ὁ κύριος δὲ Σαρζάν. (κίτρισις Ὁ Διδιέ κάμνει βλαιον κληνημα ὅπως δρμήση κατ' αὐτοῦ, ὁ Μαρτίνος τὸν ἀναχαιτίζει).

ΣΑΡΖΑΝ.

(Πορευόμενος τῷ Διδιέ). Συγχωρήσατέ με, ἀγαπητὲ Διδιέ, ἐὰν ἐρχωμαι ἄνευ προσκλητηρίου, ἀλλ' ἐφθασα ἀπὸ ταξιδίου καὶ ἐσκέφθην...

ΔΙΔΙΕ.

Ὅτι ἡ πικρούσια σας μᾶς εἶναι πάντοτε προσφιλὴς, ἀγαπητὲ μοι φίλε. Καλῶς ἦλθατε, λοιπὸν. Ἐκάματε κάλλιστα, (ἀκούεται ἦχος μουσικῆς ὅστις διαρκεῖ μέχρι τέλους τῆς πράξεως). Ἀκριβῶς ἰδοὺ καὶ ὁ τετράχορος... Προσφέρατε τὸν βραχίονά σας πρὸς τὴν σύζυγόν μου... θὰ χορεύσετε ἑμοῦ (ὁ Σαρζάν προχωρεῖ πρὸς τὴν Δουκίαν τρέμουσα).

Εἰς τῶν προσκεκλημένων.

(Τῇ Ἀλίῃ). Κυρία!

MARTINOS.

(Διακόπτων αὐτὸν ζωνρῶς). Συγγνώμην, κύριε, ἀλλ' ἡ γυναῖκά μου θὰ χορεύσῃ μαζὶ μου.

ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ.

Τότε λοιπὸν διὰ τὸν προσεχῆ χορὸν.

ΑΛΙΚΗ.

Νομίζω θὰ ἔχομεν Πόλκα.

MARTINOS.

Θὰ χορεύσῃ μαζὶ μου τὴν Πόλκα ἢ γυναῖκά μου, κύριε.

ΑΛΙΚΗ.

(Τῷ Μαρτίνῳ). Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε τὴν Πόλκα, Μαρτίνε.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Θὰ τὴν μάθω, γυναῖκα μου, θὰ τὴν μάθω.

(Πίπτει ἡ αὐλαῖα).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἡ αὐτὴ διακόσμησης τῆς σκηνῆς ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Λουκία καὶ Μαρτίνος.

ΛΟΥΚΙΑ.

Μὴ προσπαθεῖτε πλέον νὰ μὲ ἀπατήσητε... ὁ Διδιέ εἶναι ἐδῶ, ἤλθεν εἰς συνάντησίν μας, ἀλλὰ διατὶ δὲν τὸν εἶδον; Θὰ ἔχει τοὺς λόγους του διὰ νὰ μὲ ἀπορεύῃ... λοιπὸν εἰπέτε μοι τούτους... διότι δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζετε.. Εἶμαι τρελλή, Μαρτίνε, τρελλή ἐκ θλίψεως... καὶ σεῖς δὲν μὲ εὐσπλαγγνίζεσθε, σεῖς, ὁ μόνος φίλος μου!... Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τρομερὰν ἀβεβαιότητα! δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὑποφέρω... ὅτι ἀποθνήσκω!...

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Τεθλιμμένος). Λουκία!... Θεέ μου!... Θεέ μου!...

ΛΟΥΚΙΑ.

Μίαν λέξιν, μίαν λέξιν... ἀλλ' ὄχι, τίποτε μὴ μὲ λέγετε διὰ δὲ τῆς σιωπῆς σας θὰ ἐννοήσω, θὰ ἐννοήσω ἐὰν ἠπατήθην. Ἄς ἴδωμεν μήπως εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον ὁ Διδιέ ἔμαθε τίποτε... ἀλλ' ἀποκριθῆτέ μοι λοιπὸν, Μαρτίνε!

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Τὸ θέλετε; λοιπὸν δὲν θὰ σας τὸ εἶπω, διότι θὰ ἦτο

σκληρὸν πολὺ δι' ἐμὲ νὰ ἔλθω νὰ αὐξήσω κακεντρεχῶς τὴν θλίψιν σας. Πρὸς στιγμὴν σας κατηράσθην, Λουκία! Ἡρώτησα τὸν ἑαυτὸν μου, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ προσβάλετε εἰς τὴν καρδίαν ἐκεῖνον ὅστις σας ἠγάπη τόσον;... διότι μάθετε ὅτι σας ἠγάπη πολὺ Λουκία.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Καθ' ἑαυτήν). Καὶ τώρα δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον..

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἵστερον ἀπὸ τὸν χορὸν ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον σας ἐπήρην σχεδὸν ἀποθαμένην... ὑπῆγα καὶ εὔρον τὸν Διδιέ... ἦτο εἰς τὸν θάλαμόν του καὶ ἐκίθητο πρὸ τῆς τρικπέζης μὲ τοὺς ὀρθαλμοὺς ἀπλανεῖς!... δὲν ἔκλαιε.. καὶ ἐγὼ ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν. Θὰ κῶχαριστοῦμην καλλιτέρα νὰ τὸν ἐβλεπα κλαίοντα, διότι ὅταν κλαίῃ τις, κατὰπράνεται, τοῦτο τὸν ὠφελεῖ.. Μὲ παρετῆρει ἕως δέκα λεπτὰ χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃ... μὲ ἐτρόμαξε.. τέλος μοὶ ἔτεινε τοὺς βραχίονάς του ὀλολύζων... Ἐνόμισα καλὸν νὰ τὸν εἶπω. Μάλιστα εἶναι τρομερὸν τὸ δυστύχημά σου, ἀλλ' ἔσω ἀνὴρ.. ἦτο σχεδὸν παιδίον. Διήλθομεν οὕτω τὴν νύκτα.. Τὴν ἡμέραν τὸν εἶπα: ἡ Λουκία θέλει νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Κουδρῆζιον μὲ τὴν Ἀλικὴν καὶ τὴν μικράν... μοὶ ἀπεκρίθη: Νὰ, πάρε χρήματα... συνόδευσέ μας. Καὶ σὺ, τὸν εἶπα!... Ἐγὼ!... Ἐγὼ!... Καὶ ἐρχίνετο ὡς νὰ μὴ ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ. Μήπως καὶ δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζὶ μεις;—Ὁχι, ὄχι, θὰ ἔλθω νὰ σας ἐνταμώσω... ἀμέτῳς ὡς τελειώσουν αἱ ἐργασίαι μου... Καὶ ἤλθε, λοιπὸν τί περισσότερον θέλετε νὰ σας εἶπω;...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἐγειρομένη). Τίποτε.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Ἐγειρόμενος). Τώρα σας ἀφήνω... εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναπαυθῆτε λιγάκι, ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι ἡ ἀδικοθεσία σας δὲν εἶναι τίποτε...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄ! Τὸ εἶπεν αὐτό;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Μάλιστα... ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ προσέχετε τὸν

ἐαυτόν σας... Λοιπὸν δὲν θὰ κλαύσετε πλέον, αἱ!... Θὰ εἴσθε κομμάτι γνωστική! Ὑποσχεθῆτέ το.

ΛΟΥΚΙΑ.

Μάλιστα, Μαρτῖνε, τὸ ὑπόσχομαι.

MARTINOS.

Τώρα ἀμέσως θὰ σὲ στείλω τὴν Ἀλίκη... εἶναι εἰς τὸν κῆπον μὲ τὴν Παυλίαν (κατ' ἰδίαν). Εἶναι τόση ὥρα ποὺ εὐρίσκεται μὲ τὴν Παυλίαν εἰς τὸν κῆπον μόνη (τῇ Λουκία). Τώρα ἀμέσως (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Λουκία μόνη καθημένη ἀριστερόθεν.

Γνωρίζει τὰ πάντα... ἐχάθην... ἐχάθην... Καὶ μήπως δὲν τὸ ἐγνώρισον; Μήπως ὅταν ἔσωσα τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου μου, πληρώσασα αὐτὴν μὲ τὴν ἰδικήν μου, μήπως δὲν ἐσκέφθην ὅτι εἶναι πᾶν τὸ ὅπου δὲν συγχωρεῖ ὁ κόσμος; Λουκία, Λουκία, δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε ὑπόληψις, οὔτε εὐτυχία ἢ νὰ περιμένῃς, μόνον παρκαλεῖ τὸν Θεόν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Λουκία καὶ Ἀλίχη.

ΛΛΙΚΗ.

Λοιπὸν, Λουκία, δὲν εἶσαι καλλίτερα;

ΛΟΥΚΙΑ.

Μάλιστα, Ἀλίχη, μάλιστα, εὐχαριστῶ, εἴμει πολὺ ἰσχυροτέρα. Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου;... Διχτὶ δὲν μὲ τὴν ἔφερες ἐδῶ;

ΛΛΙΚΗ.

Τὴν ἀφῆκα μὲ τὸν Διδιέ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄ! εἶναι μὲ τὸν πατέρα της... Τότε ἔκχες; κἀλλιστα νὰ μὴ τὴν φέρῃς ἐδῶ... Εὐχριστοῦμαι πολὺ νὰ σὲ βλέπω... ἔλα

κάθησε ἐδῶ, πλησίον μου... Δὲν εὐρίσκεις ὅτι ἤλλαξα ὅλως διόλου.

ΛΛΙΚΗ.

(Καθημένη). Ὁχι δὰ καὶ σύ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Σὺ εἶσαι δροσερὰ καὶ βοδάχρους; τί ὠραῖον πρόσωπον ἔχεις! Πόσον εἶσαι ὠρική! Πόσον καλὴ μήτηρ θὰ γείνης;

ΛΛΙΚΗ.

(Στενάζουσα). Τὸ νομίζεις!

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἀγαπᾷς πολὺ τὰ παιδιὰ, αἱ!

ΛΛΙΚΗ.

Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἡ ἀδυναμία μου! Τὰ λατρεύω.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἴδου διατὶ ὀκτὼ τώρα ἡμέρας σὺ μόνη φροντίζεις διὰ τὴν Παυλίαν.

ΛΛΙΚΗ.

(Εὐθόμως). Κἀ βέβαια. Ἐγὼ τὴν ἐνδύω τὸ πρῶτὸ, καὶ τὴν ἐκδύω τὸ ἑσπέρως, καθὼς ἔκαμνες σὺ πρὶν ἀσθενήτης... Κἀ ὅταν τῆς βάζω τὰ μικρὰ παπουτσάκια της εἰς τὰ μικρὰ καὶ λεπτὰ ἐκεῖνα πόδια... ὅταν παρκτηρῶ αὐτὴν τὴν μικρογραφίαν σου, μ' ἔρχεται ἔτσι νὰ σὲ ζηλεύσω, καὶ λέγω: Πόσον εὐτυχὴς εἶναι αὐτὴ ἡ Λουκία...

ΛΟΥΚΙΑ.

Μηνθάνεις πῶς πρέπει νὰ φέρεσαι διὰν θὰ εἶσαι μήτηρ... Σὲ ὠμίλησε διόλου δι' ἐμὲ κατ' αὐτὰς τὰς ὀκτὼ ἡμέρας;

ΛΛΙΚΗ.

Ἀνχηφιβόλως... Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐκλυσε διότι δὲν σὲ εἶδε.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Μετὰ χαρᾶς). Ἐκλαυσε!... ἀγαπητέ μου ἄγγελε... καὶ ἔκτοτε;

ΛΛΙΚΗ.

Ἐκτοτε χιλιάκις ἠρώτησε διχτὶ νὰ μὴ εἶσαι μεθ' ἡμῶν,

ΛΟΥΚΙΑ.

(Μετά πόρου). Καὶ δὲν ἔκλαυσε πλέον :

ΛΛΙΚΗ.

Παναγία μου !... ὄχι... ἐσυνείθισε νὰ μὲ βλέπη εἰς τὸν τόπον σου, ἤξεύρεις... τὰ παιδιὰ...

ΛΟΥΚΙΑ.

Μάλιστα, εἶναι ἀλήθεια τοῦτο, μήτηρ των εἶναι ἐκείνη ἧτις τὰ περιποιεῖται... Θὰ μὲ λησμονήσῃ ὀγλήγορα.

ΛΛΙΚΗ.

(Ἐκπληκτος). Νὰ σὲ λησμονήσῃ !... ἄ ! εἶσαι τρελλή...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ὅχι, πτωχή μου φίλη, ἀλλὰ πλησιάζω νὰ ἀποθάνω !...

ΛΛΙΚΗ.

(Ἐκπληκτος). Νὰ ἀποθάνῃς !... ἀπ' οὗ οἱ ἰατροὶ... τί λέγεις ;..

ΛΟΥΚΙΑ.

Οἱ ἰατροὶ δὲν γνωρίζουσι τὴν ἀσθένειάν μου... ἀλλ' ἐγὼ τὴν γνωρίζω κάλλιστα... καὶ ἤξεύρω ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ θεραπευθῶ... μὴ προσπαθῆς οὔτε νὰ μὲ παραγορήσῃς, οὔτε νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃς... θὰ εἶναι ἀνωφίλης τὸ τοιοῦτον... Ἄς μεταχειρισθῶμεν καλλίτερον τὰς στιγμὰς αἱ ὅπου μοὶ μένουσι... εἶναι ἐπίσημοι... ὑποσχέθητί μοι ὅ,τι σὲ ζητήσω, Ἀλίκη .. ὀρκισθητί μοι ὅτι, ὅταν ἀποθάνω θὰ γείνης μήτηρ τῆς Παυλίνας μου !...

ΛΛΙΚΗ.

Λουκία, μὲ κάμεις νὰ ὑποφέρω.

ΛΟΥΚΙΑ.

Δὲν θέλεις νὰ ὀρκισθῆς ;

ΛΛΙΚΗ.

Καλὰ, καλὰ, θὰ ὀρκισθῶ εἰς ὅ,τι θελήσῃς Ἰουκία.. ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω...

ΛΟΥΚΙΑ.

Θὰ τὴν ὀμιλήσῃς ἐνίοτε καὶ δι' ἐμέ... θὰ τὴν λέγῃς πόσον τὴν ἠγάπων... καὶ ὅταν μεγαλώσῃ θὰ τὴν εἰπῆς ὅτι ἡ τελευταία σκέψις τῆς μητρὸς τῆς ἦτο δι' αὐτήν.

ΛΛΙΚΗ.

(Ὁλολύγουσα). Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι... ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διατί μοὶ λέγεις τὰ τοιαῦτα.

ΛΟΥΚΙΑ.

Μὴ κλαίης.. τί εἶναι ὁ θάνατος... μήπως δὲν θὰ ἀποθάνωμεν μίαν ἡμέραν. Ἴδὲ με πόσον εἶμαι ἡσυχος τώρα. (σγείρεται). Νομίζω ὅτι ἠμπορῶ νὰ ἀναπαυθῶ ὀλίγον... ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἀσπασθῶ τὴν Παυλίαν.

ΛΛΙΚΗ.

Ἄλλὰ...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Βλέπουσα ἐν τῷ κατόπτρῳ). Ἄλλὰ τί ; Ἄ ! ἐννοῶ, φοβεῖται μήπως τὴν τρομάξω... Τὸ καυμένο !..

ΛΛΙΚΗ.

Ἄλλ' ὄχι, δὲν εἶναι τοῦτο, διόλου... ἀλλὰ...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἴσως ἔχεις δίκαιον... ἄς ἦναι, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω τί ἔχω, ἀποθνήσκω δι' ὕπνον... εἶναι τόσος καιρὸς ποῦ δὲν ἐκοιμήθην... Καλὴν ἐντάμωσιν, Ἀλίκη.

ΛΛΙΚΗ.

Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ναί, ναί, ἄφησέ με, σὲ παρακαλῶ, θέλω νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΛΛΙΚΗ.

(Μόνη, λαμβάνουσα ἐπώμιον καὶ πῖλον). Πτωχή Λουκία, ἀλλὰ ποῖα νὰ ἦναι ἡ δυστυχία ἢ ὁποῖα κατατρέχει αὐτὴν τὴν οἰκίαν ; Ὁ Διδιὲ ἐλάτρευε τὴν σύζυγόν του καὶ ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν τὴν ἀποφεύγει... Ὁ δυστυχὴς... νομίζει κανεὶς ὅτι ἐγήρασε κατὰ δέκα ἔτη... ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Μαρτῖνος δὲν εἶναι πλέον ὁ ἴδιος, φθίνειται λυπημένος, σκυθρωπός... αὐτὸς ὅστις μὲ εἶπεν τὸ πᾶν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε ἓν μυστικὸν δι' ἐμέ... τώρα ὅταν τὸν ἐρωτῶ, σιωπᾷ.. ὅταν ἐπιμένω, φεύγει !... Ἄ ! πρέπει καὶ καλὰ νὰ μᾶθω... ἀλλὰ πρὶν ἄς ὑπάγω εἰς τὸν ἰατρόν... (ὀμιλοῦσα θέτει τὸ ἐπώμιον καὶ τὸν πῖλόν της).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἀλίκη, Καμπανίτης, εἶτα Σαρζάν καὶ κατόπιν Διδιέ.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(*Εἰσερχόμενος*). Νουνά, ἐκεῖ εἶναι ὁ κ. Σαρζάν καὶ θέλει, λέγει, νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

ΛΛΙΚΗ.

Δὲν ἔμπορῶ τώρα νὰ τὸν δεχθῶ, πὲς του πῶς δὲν εἶμαι ἐδῶ ;

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(*Τῷ ἀοράτῳ Σαρζάν*). Κύριε, ἡ νουνά μου μὲ εἶπε νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶναι... Ἔ! καλὰ! ἐμβαίνει μόνος (*φεύγει*).

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Τῇ Ἀλίκῃ ἐξερχομένη*). Κυρία!... μίαν λέξιν μόνον, μία καὶ κατόπιν ἀναχωρῶ. Ἡ Λουκία, πῶς εἶναι ;... Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ χοροῦ, δὲν τὴν εἶδα πλέον... χιλιάκις ἀπεφάσιτα νὰ ἔλθω νὰ μᾶθω... ἀλλὰ δὲν ἐτόλμουν.. τέλος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνω...

ΛΛΙΚΗ.

Οὔτε λέξιν ἐννοῶ ἀφ' ὅ,τι μὲ λέγετε, κύριε. Καὶ διατὶ δὲν ἐτολμᾶτε ;

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Συμπερχόμενος ἑαυτῷ*). Τῶ ὄντι... δὲν ἤξεύρω... εἶμαι τρελλός... (*κατ' ἰδίαν*). Δὲν ἤξεύρει τίποτε αὐτή.

ΛΛΙΚΗ.

Καὶ μήπως δὲν ἦτο ἀπλούστατον νὰ ζητήσητε πληροφορίας περὶ τῆς υγείας τῆς Λουκίας ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, τὸν φίλον σας, τὸν κύριον Διδιέ ;

ΣΑΡΖΑΝ.

Εἶναι ὀρθώτατον ὅ,τι λέγετε, καὶ ἐν τούτοις ;...

ΛΛΙΚΗ.

Ἴδου αὐτός.

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Κατ' ἰδίαν*). Αὐτός !

ΔΙΔΙΕ.

(*Εἰσερχόμενος*). Ἄ ! εἶναι ὁ κύριος δὲ Σαρζάν ;

ΛΛΙΚΗ.

Ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς Λουκίας.

ΔΙΔΙΕ.

Εἰσθε πολὺ ἀξιέραστος, ἀγαπητὲ φίλε. Ἀλλ' ἐβραδύνατε πολὺ. Ὅκτῶ ὀλόκληροι ἡμέραι παρῆλθον ἀφ' ὅτου ἡ Λουκία ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐξοχὴν... καὶ ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν σᾶς εἶδομεν... Ἀλίκη, σὲ παρακαλῶ, εἰπέ τὴν Λουκίαν νὰ ἔλθῃ.

ΛΛΙΚΗ.

Ἵπάγω ἀμέσως.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Διδιέ, Σαρζάν.

ΔΙΔΙΕ.

(*Ἀδιαφόρως*). Θὰ εἶχατε ὑποθέσεις βέβαια καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν θὰ ἐμείνατε... δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριε δὲ Σαρζάν; Διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω ὅτι κανὲν νέον πάθος...

ΣΑΡΖΑΝ.

Κύριε... (*Κατ' ἰδίαν*). Τί θέλει νὰ εἰπῇ ;

ΔΙΔΙΕ.

Εἶμαι ἀδ. ἀκριτος, αἱ ! συγγνώμην... ἄς μὴ ὁμιλῶμεν δι' αὐτὰ πλέον... Ἐσκεπτόμην ὅτι οἱ δύο μας ἠδυναμέθα τὰ πάντα νὰ εἴπωμεν, διότι σᾶς εἶμαι ὡς μεγαλείτερος ἀδελφός... σχεδὸν πατήρ, ἂν εἶχα τὴν ἡλικίαν του.. τὸν ἐγνώρισα πολὺ τὸν πατέρα σας... ἦτο γενναῖος καὶ ἄξιος ἄνθρωπος καὶ μὲ ἠγάπα πολὺ... εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι εἶχα καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν παρέχω ἐνίοτε καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις...

ΣΑΡΖΑΝ.

Σεῖς, Διδιέ ;...

ΔΙΔΙΕ.

(*Μετ' ἀδιαφορίας*). Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Καταβεβλημένος, μεθ' ὀρμῆς*). Ἄ ! ἰὰν τὸ ἤξευρον...

ΔΙΔΙΕ.

Καλὰ ! Καὶ τί τάχα ἂν τὸ ἤξεύρατε ;

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Ἀμνηστῶν*). Ἀλλά... ἡ εὐγνωμοσύνη...

ΔΙΔΙΕ.

Δὲν τὴν ἤθελα!... ἡ εὐγνωμοσύνη καταστρέφει τὴν φιλίαν καὶ, εἴθε ὁ καλλίτερος φίλος μου... Δὲν εἶμαι ἀχάριστος... Μήπως, νομίζετε, ἐλησμόνησα μὲ ποῖαν γενναῖαν ἀφοσίωσιν πρὸ ἕξ μηνῶν μοὶ προσεφέρατε τὸ βαλάντιόν σας;

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Ἀμνηστῶν*). Πῶς; Τὸ συλλογίζεσθε ἀκόμη;

ΔΙΔΙΕ.

Ἡ σύζυγός μου δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ. Ἐνίοτε αἱ γυναῖκες ἔχουσι περιέργους λεπτότητας... Ἐγὼ θὰ ἐδεχόμην μὲ τὴν ἰδίαν ἐλευθεριότητα μὲ ὅτην σεῖς μὲ προσεφέρατε αὐτὸ, καθόσον μάλιστα δὲν ἐπρόκειτο εἰμὴ περὶ δανείου ὅπερ ἐγένετο ἄλλοτε καὶ τὸ ὁποῖον ἤδη θὰ ἀπεδίδατο...

ΣΑΡΖΑΝ.

Πῶς;...

ΔΙΔΙΕ.

(*Προχωρῶν πρὸς τὴν σκητὴν*). Δὲν ἐμάθατε λοιπὸν ποτε ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ πατήρ σας ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὠχρὸς ἠλλοιωμένος, λέγων με: «Ὁ υἱός μου μὲ κατέστρεψε Διδιέ» —διότι ἡ σημερινή σας περιουσία προέρχεται ἀπὸ τὸν θεῖόν σας, τὸν κ. Βιλνενέ. — «Ὁ υἱός μου μὲ κατέστρεψε καὶ δὲν νύχρησθήθη εἰς τοῦτο, ἀλλὰ μὲ ἀτιμᾶζει»...

ΣΑΡΖΑΝ.

Κύριε!...

ΔΙΔΙΕ.

(*Ἀπλῶς*). Ἐπαναλαμβάνω αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς σας: «Ἀὔριον προσέθηκεν κλαίων, αὔριον, θὰ εἶναι ἴσως εἰς τὴν φυλακὴν» ἐπρόκειτο, δὲν ἤξεύρω, διὰ ποῖα χρέη, τὰ ὁποῖα ἐκάματε διὰ μίαν χορεύτριαν... τὸ ἐνθυμεῖσθε καὶ σεῖς, δὲν ἔχει οὕτως; Ἀλλ' ἦσθε τόσοσιν νέος τότε... ὅπως δὴ ποτε ὁμως τὸ χρέος τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐκληρωθῆ κακῶς... ὠμίλου διὰ δικαστήρια... Ἐν συντομίᾳ, ἐπλήρωσα... Ἄ! δὲν τὸ ἤξεύρατε τοῦτο;

ΣΑΡΖΑΝ.

Σεῖς!... σεῖς!... Διδιέ.

ΔΙΔΙΕ.

Καὶ ὅταν σὺς ἔλεγα ὅτι τὸ χρέος αὐτὸ ἠδύνατο νὰ ἐκληρωθῆ κακῶς, εἶχα δίκαιον, διότι οὕτω καὶ ἔγεινεν.

ΣΑΡΖΑΝ.

Πῶς!...

ΔΙΔΙΕ.

Ἀλήθεια ἦσθε τότε εἰς Ἀγγλίαν... Εἰς οὐτιδανὸς, εἰς ἀντερκστής σας ἀναμφιβόλως, ἐτόλμησε νὰ διασύρῃ τὸ ὄνομά σας... ὁ πατήρ σας ἦτο γέρον, ἀδύνατος νὰ ἀποπλύνῃ τὴν προσβολήν, σεῖς δὲ εἴσθε μακράν.

ΣΑΡΖΑΝ.

Λοιπὸν!...

ΔΙΔΙΕ.

Λοιπὸν, ἐπλήρωτα καὶ πάλιν ἰδοὺ τὸ ἐξωφλητικὸν (τῷ δεικνύει πληγὴν εἰς τὸν βραχίονα). Καθὼς βλέπατε δὲν εἴμεθα συνδεδεμένοι ἀπὸ χθές, ὥστε δύναμι χωρὶς νὰ φαίνωμαι ἀδιάκριτος, νὰ σὺς ὀμιλῶ διὰ τοὺς ἔρωτάς σας... Ἐμπρὸς λοιπὸν, ὁμολογήσατε... ὁμολογήσατε ὅτι νῆα ἐρωτικὴ σχέσις εἶναι ἡ αἰτία τῆς ψυχρότητός σας πρὸς ἐμέ;...

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ*). Κκλά λοιπὸν!.. μάλιστα, τὸ ὁμολογῶ, εἶναι ἀληθές τοῦτο...

ΔΙΔΙΕ.

Ἄ! μπᾶ! τὴν πλῆρον! εἶναι πολὺ ἀργά.

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Ἐστεροχωρημένος*). Κκὶ διατί εἶναι πολὺ ἀργά;

ΔΙΔΙΕ.

Διατί; Ἴδου διατί. Διότι δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς, ἀλλ' εἶναι τόσοσιν κχιρὸς ὅπου εἴσθε ὁ ἐραστής τῆς γυναικός μου...

ΣΑΡΖΑΝ.

(*Ἐγυμνόμενος*). Κύριε!...

ΔΙΔΙΕ.

Λοιπὸν, τί εἶναι;

ΣΑΡΖΑΝ.

Ὅποῖος ἀστεῖσμός!... δὲν ἤξεύρω τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

ΔΙΔΙΕ.

"Α! ὄχι! μὴ ψεύδεσθε.

ΣΑΡΖΑΝ.

"Αλλά!...

ΔΙΔΙΕ.

Δάβουλε! ἡ σύζυγός μου θὰ ἦτο πλέον εὐλικρινής ἀπὸ σᾶς... δὲν θὰ ἠρνεῖτο, στοιχηματίζω.

ΣΑΡΖΑΝ.

"Αρκεῖ, κύριε! Δὲν ἦτο ἀνάγκη τόσον περιστροφῶν διὰ τοῦτο... ἔπειτα, ἀφ' οὗ γνωρίζετε τὰ πάντα... εἴμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

ΔΙΔΙΕ.

Διὰ ποῖον σκοπόν;

ΣΑΡΖΑΝ.

"Αλλά... διὰ νὰ διορθώσωμεν ὅσα διαταίνεσθε ὅτι ἔχουσι κακῶς.

ΔΙΔΙΕ.

"Αγαπητέ μοι φίλε, μήπως ἔχω ἐξωτερικὸν ἀνθρώπου ὅστις ζητεῖ ἐπανόρθωσιν; μήπως ἔχω ἐξωτερικὸν ἀνθρώπου ζητοῦντος ἔριδας... Ἐπιθυμεῖτε νὰ κτυπηθῆτε μετ' ἐμοῦ... εἰσθε λοιπὸν τόσον βέβαιος διὰ τὴν βολὴν σας;

ΣΑΡΖΑΝ.

Πῶς; Ὑπωπτεύεσθε...

ΔΙΔΙΕ.

Μήπως σᾶς βλέπτει εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦτο; Καλὰ, ὄχι συγγνώμην... Ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμήν ὅτι εἶχατε ὀλίγην καρδίαν, ὅτι αἰσθάνεσθε ὅτι δὲν δύνασθε νὰ φονεύσετε ἀνθρώπον παρὰ τοῦ ὁποίου ἀφῆρέσατε ὅλα τὰ ἄλλα... Ὑποθέσωμεν, τέλος πάντων, ὅτι δὲν θὰ ὑπερασπίσητε τὸν ἐκυτὸν σας!... Θὰ σᾶς φονεύτω, αἱ! ὡραία ὑπόθεσις... καὶ ἔπειτα;... "Α! ὄχι! ἐκδικουμαι καλλίτερα ἐάν σᾶς μένη μικρὸν αἰσθηματικῆς, διότι ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχετε, καθ' ἐκάστην στιγμήν τῆς ζωῆς σας, θὰ ἀκολουθεῖσθε ἀπὸ τὴν ἐξῆς σκέψιν! (Ἐχειρόμενος). «Εἰς τίμιος ἀνθρώπος μὲ περιφρονεῖ ὡς τὸν ἔσχατον τῶν ἀθλίων»!.

ΣΑΡΖΑΝ.

Κύριε!

ΔΙΔΙΕ.

(Ἡούχως). Καθήσατε λοιπὸν!... Ἴδου καὶ ἡ σύζυγός μου.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Λουκία.

ΔΙΔΙΕ.

Πλησιάζατε, Λουκία, καὶ εὐχαριστήσατε τὸν κ. δὲ Σαρζάν ὅστις ἦλθε νὰ πληροφορηθῆ περὶ τῆς υἰείας σας.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κατ' ἰδίαν) ἄ!

ΔΙΔΙΕ.

Πιστεύεις, πτωχὴ μου Λουκία, ὅτι ὁ κ. δὲ Σαρζάν ἦλθε νὰ μὲ προσκαλέσῃ εἰς μονομαχίαν;...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἐντρομος). Νὰ μονομαχήσῃς μετ' αὐτοῦ;

ΔΙΔΙΕ.

(Μειδιῶν). Θεέ μου... βέβαια... Καὶ ἠξεύρετε ὑπὸ ποῖαν πρόφασιν;... ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶναι ἐραστής σας...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Κλοριζομένη). Θεέ μου!...

ΔΙΔΙΕ.

(Μειδιῶν). Δὲν σας φαίνεται γελοῖον αὐτό; αἱ! ὡς ἐν τὸ αἶμα δύναται νὰ ἀποπλύνη τὸ αἶσχος.

ΣΑΡΖΑΝ.

Διδιέ!...

ΔΙΔΙΕ.

Τί συμβαίνει;

ΣΑΡΖΑΝ.

Εἶναι δαιμόνιο τὸ σκῶμμα τοῦτο· παραδέχομαι ὅτι ὑπερβαίνετε τὰς κοινωνικὰς προλήψεις.. ἔστω, σᾶς τὸ ἐπιτρέπω... ὄχι ὅμως καὶ νὰ μὲ προσβάλλετε τοιουτοτρόπως... Πιστεύσατέ με, δύνασθε νὰ ἐκδικηθῆτε ὅπως ἐκδικῆται ὅλος ὁ κόσμος... κάμειτε ὅ,τι θὰ ἔκαμνε πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν σας...

ΔΙΔΙΕ.

Ἄλλὰ, θεέ μου... ἕκαστος βλέπει ὅπως θέλη... ὑπάρχουσι σύζυγοι οἱ ὅποιοι ὅταν ἀνακαλύψωσι ὅτι ἡ σύζυγός των εἶναι μία ἄτιμος καὶ ὁ φίλος των εἰς ἄθλιος, μονομαχοῦσι χάριν τῆς συζύγου των μετὰ τοῦ φίλου των... Ἐγὼ δὲν μονομαχῶ διὰ μίαν ἄτιμον... δὲν μονομαχῶ μεθ' ἐνὸς ἀθλίου...

ΣΑΡΖΑΝ.

(Μανιώδης) Κύριε... Ἦλθέτε δώσητε λόγον.

ΔΙΔΙΕ.

Σᾶς εἶπον ὅτι ὄχι.

ΣΑΡΖΑΝ.

Τότε εἴσθε εἰς ἄνδρος.

ΔΙΔΙΕ.

Ὁ πατήρ σου διεσχυρίζετο ὅπως τὸ ἐναντίον.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἄ!

ΔΙΔΙΕ.

(Ἐρεθιζόμενος). Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι, οἷονδήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας ταύτης... ἡ τιμὴ αὐτῆς τῆς γυναικὸς εἶναι πάντοτε κατετραμμένη... Φέρει τὸ ὄνομά μου καὶ καθ' ὅσον ἐξορκίζεται ἀπὸ ἐμὲ, τὸ ὄνομα τοῦτο θὰ μὲν ἀκλιδωτὸν (ἐπαλαμβάνων τὸ εἰρηρικὸν ἦθος). Ἐπειτα, σᾶς εὐρίσκω λίαν περιέργον, νομίζει τις ὅτι σεῖς μὲ ζητεῖτε ἔριδας, μὰ τὴν τιμὴν μου, συγγέετε τὰ πράγματα, φίλε μου, ἐγὼ πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ... Λοιπὸν ἕκαστος ἔχει ἓνα τρόπον καθ' ὃν ἐκδικεῖται... Ἡ ἐκδικησίς μου συνίσταται εἰς τοῦτο: Σαρζάν, πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε πολὺ τὴν γυναῖκα ταύτην διὰ νὰ θυσιάσετε χάριν αὐτῆς τὸν φίλον σας... Λουκία, πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε πολὺ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, διὰ νὰ θυσιάσετε χάριν αὐτοῦ τὸν σύζυγόν σας, τὴν θυγατέρα σας... Λοιπὸν, ἀγαπήσατε, ἕως ὅτου ἡ μέθη τοῦ πάθους, κορεσθέντος ἤδη, σᾶς κάμει νὰ μέμψεσθε ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ σᾶς δείξει τὸ τί ἀξιζετε· ἕως ὅτου, σεῖς μὲν, Σαρζάν, νὰ μέμψεσθε αὐτὴν τὴν γυναῖκα διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ μέλλοντός σας... ἕως ὅτου σεῖς, Λουκία, νὰ μέμψεσθε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον διὰ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν τιμὴν

σας. ἕως ὅτου, τέλος, οἱ ἔρωτές σας ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ κόρου των σᾶς παρουσιάζονται ἐν ὅλῃ τῇ φρίκῃ αὐτῶν... Τότε... Ἄ! τότε, πιστεύσατέ με, θὰ γελῶ πολὺ, διότι θὰ λάβω καλλιτέραν ἐκδικησιν, παρὰ διὰ τοῦ ξίφους ἢ τοῦ πιστολίου... Ἴδού τὸ πικριδίον μου, ὡς βλέπετε, σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν, δὲν σᾶς ἐκλαμβάνω δεὰ προδότας.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἦ! εἶναι πολὺ, (Γῶ Διδιέ). Καὶ ἂν μόνον ὁ εἰς τῶν δύο μας ἦναι ὁ ἐνοχος; ἐὰν ἡ σύζυγός σας δὲν ὑπέκυψεν εἰμῇ εἰς τὴν βίαν.

ΔΙΔΙΕ.

(Εἰρωτευόμενος). Ἄ! Ἐὰν ὑπῆρχον ἀκόμη Λουκρητίαι, μάλιστα... Λουκία, τότε θὰ σὶ ἐξεδικούν... βέβαια, Σαρζάν, τότε θὰ σᾶς ἐφίνεον... Ἄλλ' ἡ Λουκρητίαι ἐφονεύθη... ἡ δὲ σύζυγός μου ζῆ.

ΣΑΡΖΑΝ.

Ἐν τούτοις, Διδιέ, μάθετέ το, ὅτι θὰ σᾶς εἶπω εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια... μόνον ἐγὼ τῶ ὄντι εἶμαι ἐνοχος, ἡ δὲ σύζυγός σας ὑπῆρξε τὸ θυμὸν μισοῦς πικρὸς, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ φρικῶ... Ἄλλὰ ποῦτος ἤθελε μὲ ἐκδικήσει διὰ τὰς καταφρονήσεις καὶ τὰς μωμὰς τὰς ὁποίας ἐπέτα ἔτη ὑπέφερα παρ' αὐτῆς;

ΔΙΔΙΕ.

(Δι' ἀπειλητικῶν λόγων). Ὀμιλεῖτε εἰλικρινῶς;

ΛΟΥΚΙΑ.

(Σκιρτώσα). Ὁχι, κύριε!... Ἄλλὰ δὲν βλέπετε ὅτι ὁ καὶ δὲ Σαρζάν ψεύδεται ἀπὸ γενναιοψυχίαν... διὰ νὰ μὲ ἀθωώσῃ...

ΣΑΡΖΑΝ.

Ὁχι... ὁμιλῶ οὕτω διότι αἰσχύνομαι διὰ τὸ ἔγκλημα μου, διότι ἡ ἀδικία αὐτὴ μὲ ἐξαγοιώνει... Ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶναι ἀθῶα!...

ΔΙΔΙΕ.

Λοιπὸν, διακρίνεσθε ὅτι εἴσθε ἄτιμος;

ΣΑΡΖΑΝ.

Μάλιστα.

ΔΙΔΙΕ.

Εἶς ἄθλιος !... εἶς οὐτιδενός !

ΣΑΡΖΑΝ.

Μάλιστα... μάλιστα... ἀλλ' ὅς τελειώνωμεν.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ὅχι, ὁ κ. δὲ Σαρζάν ἐψεύσθη, κύριε... Ἐγὼ μόνη μου, οἰκτιροθελῶς σᾶς ἠτίμασα... Νὰ μονομαχήσητε δι' ἐμέ... ἀλλ' ἐγὼ μόνη πρέπει νὰ ἀποθάνω ! Σεῖς τί ἐκάματε ;... Μήπως οὗτος δὲν εἶναι ἐλεύθερος; νὰ ἀγαπήσῃ ; Ἐγὼ μόνη σᾶς ἠτίμασα καὶ ἐγὼ μόνη πρέπει νὰ τιμωρηθῶ. Κάμετέ με ὅ,τι θέλετε... Ἢ ὑποβληθῶ εἰς ὄλα, εἶμαι ἕτοιμος.

ΔΙΔΙΕ.

Ἄ ! Φοβεῖσθε μήπως τὸν φονεύσω ;

ΣΑΡΖΑΝ.

Καὶ ἐγὼ διαμαρτύρομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Διακόπτουσα αὐτόν). Ἄλλὰ τί κάμνετε, κύριε Σαρζάν ; πῶς τολμᾶτε νὰ εὐρίσκεσθε ἐδῶ ; Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι ἡ παρουσία σας εἶναι μία περιπλέον βάσανος δι' ἐμέ ; Ἐξέλθετε, κύριε, ἀλλ' ἐξέλθετε λοιπὸν !...

ΣΑΡΖΑΝ.

(Ἐξουθενημένος). Ὑπακούω, κυρία, ὑπακούω (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

Λουκία Διδιέ.

ΔΙΔΙΕ.

Πόσον εἴσθε σκληρὰ, Λουκία, πρὸς τὸν κ. Σαρζάν. Προσέξτε, δυνατόν νὰ μὴν ἐπανέλθῃ...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Μετ' ἀπελπισίας). ὦ ! Ἴδου, φονευσὸν με, Διδιέ, φόνευσόν με, σὲ παρακαλῶ, ἀλλὰ μὴ μὲ ἐξυβρίζῃς μὲ τὴν περιφρόνησίν σου ταύτην ἢ ὅποια μὲ καθιστᾷ πικρόφρονα.

ΔΙΔΙΕ.

Νὰ σᾶς φονεύσω ! Διὰ νὰ φονεύσῃ τις πρέπει νὰ ἀγαπᾷ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Καὶ δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον ;

ΔΙΔΙΕ.

(Μετὰ περιφρονήσεως). Ἐγὼ ;

ΛΟΥΚΙΑ.

Ὅχι, ὄχι, συγγνώμην... λησμονήσατε ὅτι σᾶς εἶπα, μεταχειρισθῆτέ με ὅπως θέλετε, ἔχετε τὸ δικαίωμα.. Σὲ προσεῖνῶ φρίκην, λοιπὸν ! Ἀφήσατέ με νὰ ἀναχωρήσω... ἀφήσατέ με νὰ ἀπαλλάξω τὴν οἰκίαν σας ἀπὸ ἐκείνην ἣτις τὴν ἐμίανε ! Ἀφήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἀποσυρθῶ πλησίον τῆς μητρὸς μου ;...

ΔΙΔΙΕ.

Δυστυχῶς τοῦτο εἶναι ἀδύνατον... Ἀνήκομεν εἰς τὸν κόσμον... Καὶ τί θὰ ἀποκριθῶ εἰς ὅσους μὲ ἐρωτήσωσι τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς σας ; Ἢ μαντεύσωσι ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ τιμὴ σας δὲν ἀνήκει εἰς σᾶς, εἶναι ἡ προῖξ τῆς θυγατρὸς σας... Ἠδυνήθητε νὰ κλέψετε τὴν τιμὴν μου... θὰ σᾶς βιάσω νὰ σεβασθῆτε τὴν τιμὴν τοῦ τέκνου μου.. Ἢ μείνετε ἐδῶ !...

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄχ ! ἔχετε δίκαιον, κύριε... ἐπροφέρατε λέξιν ἣτις μὲ ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν λήθαργον... ἣτις μὲ διαφωτίζει... Μάλιστα, μάλιστα, εἶναι νόμιμον. Ὅ,τι εἶδους τιμωρίαν καὶ ἂν μὲ προσδιωρίσῃ ὁ θυμὸς σας, θὰ εἶμαι ἰσχυρὰ νὰ τὴν ὑποφέρω, σᾶς τὸ ὀρκίζομαι... Ἢ λησμονῶ δὲ τὰς καθημερινὰς βρασάνους μου, ὅταν ἀσπάζομαι τὸ ἐσπέρας τὴν κόρην μου..

ΔΙΔΙΕ.

(Ἠσύχως). Τὴν κόρην σας ;.. Δὲν θὰ τὴν ἰδῆτε πλέον...

ΛΟΥΚΙΑ.

Τί λέγετε, Διδιέ ; ὄχι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον... θέλετε νὰ μὲ τρομάξετε. (τρέχει ἀριστᾶ εἰς τὴν θύραν). Παυλίνα, Παυλίνα, ἐλθὲ, ἐλθὲ, τέκνον μου !

ΔΙΔΙΕ.

Μὴ φωνάζετε... Ἡ Παυλίνα δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ ; Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ; Ποῦ τὴν ἐπήγατε ;

ΔΙΔΙΕ.

Εἰς μίαν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ βλέπη καλὰ παραδείγ-
ματα καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς ἡ στοργὴ
τοῦ πατρὸς της.

ΛΟΥΚΙΑ.

Νὰ μὴν ἐπαινῶ πλεόν τὴν κόρην μου ;... Ἄλλ' εἰάν δὲν
ἐφρονεύθην, Διδιέ, εἶναι διότι μία μήτηρ, νομίζω, δεῖν ἔχει
τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβουλεύεται τὰς ἡμέρας της... εἶναι, διότι
ἡ κόρη μου εἶναι ἡ ζωὴ μου... Θὰ μὲ τὴν ἀποδώσῃς Διδιέ!
πρέπει νὰ μὲ τὴν ἀποδώσῃς.

ΔΙΔΙΕ.

Ποτέ !...

ΛΟΥΚΙΑ.

᾽Ω ! τοῦτο εἶναι πρὸς πολὺ... αὐτὴ εἶναι ἡ χάρις... μὲ
συντρίβετε κατὰ γῆς... Σ' ἀγαπῶ, τὸ γνωρίζεις κάλλιστα.
Δὲν ἠγάπησα ἄλλον ἐκτός σου.

ΔΙΔΙΕ.

Μὴ μὲ βχσχνίζετε πλεόν μ' αὐτὰς τὰς κωμωδίας σας ! ...

ΛΟΥΚΙΑ.

᾽Ακουσε, Διδιέ, εἶμι ἰσχυρά. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω τὸ
ἄτιμον τοῦτο μυστικὸν πρὸ τοῦ θανάτου μου... καὶ τότε ἂν
δὲν μὲ ὑπολήπτεσαι θὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῆς ὅμως... Ἀ-
ποστρέφεις τοὺς ἐξηγριωμένους ὀφθαλμούς σου ἀπ' ἐμέ.. δὲν
μὲ πιστεύεις πλεόν... ᾽ὦ ! εἶναι τρομερὸν τοῦτο... Καὶ ἐνῶ
μίαν λέξιν ἂν εἶπω, ὅλον τοῦτο τὸ μῖσος θελεῖ μετατραπῆ
εἰς τύψιν συνειδήσεως...

ΔΙΔΙΕ.

Μίαν λέξιν ἂν εἶπῃς !...

ΛΟΥΚΙΑ.

Μίαν καὶ μόνην.

ΔΙΔΙΕ.

(*Λαμβάνων αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του*). Λοιπὸν, εἰπέ
μου αὐτὴν τὴν λέξιν, διότι τὸ βλέπεις κάλλιστα, ὅτι σὲ ἀ-
γαπῶ ἀκόμη... εἶναι αἰσχρὸς μου τοῦτο !... Πάντοτε σὲ ἀγα-
πῶ !... ὀμίλει... θὰ σὲ πιστεύσω... Σιωπᾶς δὲν ὀμιλεῖς ;...
ἀλλ' ὀμίλει λοιπὸν !...

ΛΟΥΚΙΑ.

᾽Οχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον ; (*κατ' ἰδίαν*). ᾽Εγὼ νεκρὰ, ἂν
καὶ αὐτὸς ἐφρονεύετο, τί θὰ ἀπεγίνετο ἡ Παυλίνα ;

ΔΙΔΙΕ.

᾽Ακόμη μὲ ἀπατᾶτε ! ἀλλ' ὄχι δὲν θὰ ἀπατηθῶ... φθά-
νει πλεόν...

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Καμπανίτης.

ΔΙΔΙΕ.

(*Τῷ Καμπανίτῃ*). Τί θέλεις ; Τί ἔρχεσαι νὰ κάμνης ἐδῶ ;

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

(*Κατ' ἰδίαν*). Μπα ! ἡ κυρία κλαίει ! (*Υψηλοφώνως*).
Κύριε, ἓνα γράμμα !...

ΔΙΔΙΕ.

Καλά ! Δόσετο... (*Τὸ λαμβάνει*).

ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ.

᾽Αλλά.. εἶναι διὰ τὴν κυρίαν.

ΔΙΔΙΕ.

Φύγε ἀπ' ἐδῶ !...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Λουκία καὶ Διδιέ.

ΔΙΔΙΕ.

(*Ψυχρῶς ἀποσφραγίζων τὴν ἐπιστολήν*). Αὐτὴ ἡ ἐπιστο-
λὴ εἶναι ἐκ μέρους τοῦ κ. δὲ Σαρζάν. (*ἀναγινώσκει ὑψηλο-
φώνως, ἡ Λουκία καταβεβλημένη οὐδόλως ἀκούει*)... «Κυρία,
μὴ ἀγανακτεῖτε δι' ὅ,τι μέλλετε νὰ ἀναγνώσετε· ποτὲ παρό-
μοιοι λόγοι δὲν ἐξῆλθον ἀπὸ πλεόν τεθλιμμένην καρδίαν...
᾽Αντὶ τῆς τύχης ἣτις σᾶς ἐπεφιλιάσεται ἐκ μέρους τοῦ συ-
ζύγου σας, θὰ προτιμῆσετε, δὲν ἀμφιβάλλω, ἐξ ἀνάγκης νὰ
ὑποφέρετε ἐν ἐλευθερίᾳ. Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν φορεῖτον θελεῖ
σᾶς περιμένει ὀπισθεν τοῦ τοίχου τοῦ κήπου... Τί ἔχετε νὰ
φοβῆσθε τώρα παρ' ἐμοῦ ; Θέλω σᾶς ὀδηγήσει παρὰ τινι τῶν

συγγενῶν μου, τῆς ὁποίας ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή θὰ σᾶς ἐξασφαλίσωσιν ἄσυλον ἀπαραβίαστον καὶ σεβαστόν... Ἐκεῖ τοῦλάχιστον, Λουκία, θὰ σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κλαίετε ἐλευθέρως... Ἀφήσθε τὸ παραθυρόφυλλον τοῦ θαλάμου σας ἡμιανοικτὸν ὅπως μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι εἰσθε μόνη καὶ ὅτι συγκατατίθεσθε νὰ ἀναχωρήσετε· θὰ ἔλθω· εἰάν ὅμως ὄχι. (Ὁ Διδιὲ διακόπτεται, παρατηρεῖ ὅτι ἡ Λουκία καταβεβλημένη οὐδέλωσ ἀκούει. Τότε θάγει ἀνοίγει κατὰ τὸ ἡμισυ τὸ παράθυρον καὶ ἐπαίρεται, συνθλίβει τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ παρατηρεῖ τὴν Λουκίαν. Ἰσταται ὄρθιος ὀπισθεν αὐτῆς κάμνει κίνημα ὡς ἐπιτάττων τὴν Λουκίαν καὶ ὁμιλήσῃ καὶ ἐξακολουθεῖ ὡς ἀγαρινώσκων συγγέων τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς μὲ τὰ τῶν ιδεῶν του). Ἐάν ὄχι, Λουκία, (ὁμιλήσῃ ἀγαρινώσκει ὅπως προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς). Καθ' ἣν στιγμὴν θὰ λάβῃτε τὴν ἐπιστολὴν μου θὰ εἶμαι μακρὰν. Αὔριον ἐπιβιβαζομαι, διὰ ποῖον μέρος; οὐδεὶς θὰ τὸ μάθῃ ποτέ... τὴν δ' ἄλλην ἡμέραν θὰ ἐξφρασθῶ τῆς ζωῆς σου διὰ παντός...

ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἀναρήφουσα). Ἄνεχώρησε ;...

ΔΙΔΙΕ.

(Ψυχρῶς). Τὸ ἀκούετε.

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἄνεχώρησε διὰ πάντοτε λέγει ; Δὲν ἤξεύρουσι διὰ ποῖον μέρος ;... ὦ ! τώρα, θὰ μάθῃς τὰ πάντα, Διδιέ.. ὦ ! τώρα, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ μάθῃς τὰ πάντα.

ΔΙΔΙΕ.

Τέλος πάντων.

ΛΟΥΚΙΑ.

Θέλω νὰ ὁμιλήσω πρὶν ἀποθάνω καὶ θὰ αἰσθάνεσθε τύφεις αἰωνίως... ἀλλὰ θέλω ὅπως ἡ Ἀλίκη ὡς καὶ ὁ Μαρτῖνος ὧσι παρόντες... Θέλω νὰ ἀκούσωσιν τὴν ἐξομολόγησίν μου, διότι εἶναι φίλοι καὶ θὰ εἶναι ἀνάγκη ὥστε νὰ εἴπωσιν αὐτὴν πρὸς τὴν κόρην μου διὰ νὰ σέβεται τὴν μνήμην μου... Σπεύσατε Διδιέ.. δὲν ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ ζήσω (εἰσέρχεται ὁ Μαρτῖνος καὶ ἡ Ἀλίκη κληθέντες ὑπὸ τοῦ Διδιέ).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.

ΛΟΥΚΙΑ.

Πλησιάσατε, φίλοι μου... μόνοι μου φίλοι, γίνετε οἱ δικασταὶ μου. Ὁ Διδιέ ἀπεφάσισε νὰ μὲ φονεύσῃ διὰ δοκιμασίας, ἐνῶ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦτο. Μὲ ἐχώρησε ἀπὸ τὴν κόρην μου, μὲ περιεφρόνησε, μὲ συνέτριψε... Καὶ ἤξεύρετε διατί; ἤξεύρετε ποῖον ἦτο τὸ ἐγκλημά μου; Διὰ νὰ διαφυλάξω, εἰς τὴν θυγατέρα μου τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της καθαρὸν καὶ ἀκέραιον, διὰ νὰ ἐπικνακτήσω τὴν τιμὴν σου, Διδιέ, ἔδωκα τὴν ἰδικὴν μου ὡς ἀντάλλαγμα... Πρὸ ἐπτὰ μηνῶν εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν θέσιν, ὁ κ. δὲ Σαρζὰν μὲ ὠμίλει περὶ τοῦ ἔρωτός του.. καὶ ἐγὼ τῷ ἀπεκρινόμην. — Σὲ μισῶ, σὲ περιφρονῶ... Τότε ἐκάθησεν ἐκεῖ... Τὸν βλέπω ἀκόμη... καὶ ψυχρῶς. Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, θὰ ἀνίκετε εἰς ἐμὲ, μὲ εἶπε, ἢ ἄλλως ὁ Διδιέ θὰ ἀτιμασθῇ, θὰ καταστραφῇ. Αἱ 400,000 φράγκων ἃς ὁ Παῦλος Διδιέ πρόκειται νὰ διαθέσῃ πρὸς πληρωμὴν τῶν πιστωτῶν του, δὲν τῷ ἀνήκουσι... ἦτο παρακαταθήκη ἦν ὁ κ. Βιλλενέβ...

ΔΙΔΙΕ.

(Μαριώδης). Ἐψεύδετο... Ἐπέσατε εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην παγίδα... Ὁ κ. Βιλλενέβ νομίμως μᾶς ἔδωκε ταῦτα τὰ χρήματα σχίζων τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν.

ΛΟΥΚΙΑ.

(Σύρουσα χάρτην ἐκ τοῦ στήθους της). Σχίζων τὴν ἀπόδειξιν !... Ἴδου αὕτη, Διδιέ, ἐννοεῖς τώρα.

ΔΙΔΙΕ.

(Καταβεβλημένος). Ἄχ ! (πίπτει πρὸ τῆς Λουκίας).

ΛΟΥΚΙΑ.

Ὄστε δὲν θὰ εἰπῆτέ ποτε εἰς τὴν κόρην μου. Ἡ μήτηρ σου ἦτο ἄτιμος !

ΔΙΔΙΕ.

(Γορυκλιτής). Ἐλεος... ἔλεος... Λουκία, ὄχι δὲν θὰ ἀποθάνῃς, δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃς.

ΛΟΥΚΙΑ.

Εἶναι ἀνάγκη, Διδιέ ;

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Καλῶν δεξιόθεν). Παυλίναν... ἃ; ζητήσωσι τὴν Παυλίναν...

ΛΟΥΚΙΑ.

Εἶναι πολὺ ἀργά, Μαρτίνε, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν περιμείνω... Ἀλίκη, δὲν θὰ λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου... θὰ εἶσαι ἡ μήτηρ της... Φίλοι μου.. Χαίρετε... Πυῦλε! Κόρη μου (ἀποθνήσκει).

ΔΙΔΙΕ.

(Ἐκβάλλων κραυγῆν). Ἄχ! Λουκία, Λουκία!... Εἶναι νεκρά! (βλέπων μὲ ἄγριον βλέμμα τὸν Μαρτῖνον). Εἶναι νεκρά! Ὁ Μαρτῖνος τὸν θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας του, εἶτα ὀπισθοχωρεῖ τετρομαγμένος (βλέπων αὐτὸν παράφρονα).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Σαρζάν.

(Ἡ θύρα εἰς τὸ βάθος ἀνοίγει... εἰσέρχεται ὁ Σαρζάν μὲ μαῦσαν ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς ἀναχωρῶν).

ΣΑΡΖΑΝ.

(Εἰσερχόμενος). Λουκία! (βλέπων τοὺς ἄλλους). Ἄ! (ὀπισθοχωρεῖ).

ΔΙΔΙΕ.

(Λαμβάνει αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς ὀδηγῆναι παρὰ τῆ Λουκίας, μειδιῶν). Ἴδου αὐτὸν!

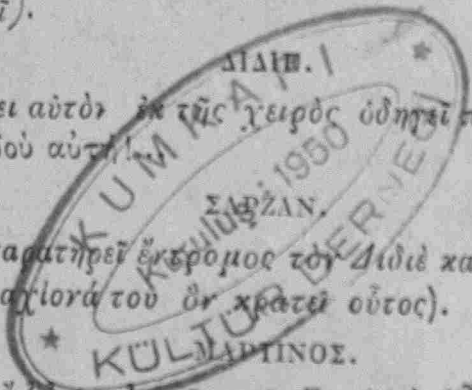
ΣΑΡΖΑΝ.

Νεκρά! (παρατηρεῖ ἔκτρομος τὸν Διδίε καὶ θέλει νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν βραχίονά του ὃν κρατεῖ οὗτος). Διδίε!

ΜΑΡΤΙΝΟΣ.

(Ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ Σαρζάν). Εἶναι τρελλός. (Ὁ Σαρζάν παρατηρεῖ τὸν Μαρτῖνον ὅστις λαμβάνει τὸν ἄλλον βραχίονά του καὶ τὸν λέγει). ὦ! ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι... αἱ! καὶ θὰ σὲ σκωτώσω!

ΤΕΛΟΣ.

 SISMANOGLIO
MEGARD

